

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Březen 2021

Ročník 2, číslo 5

MŮJ MILÝ JE MŮJ A JÁ JSEM JEHO

Jestli je v Bibli nějaký šťastný verš, musí to být tento: „Můj milý je můj a já jsem jeho“ (Pís 2,16). Ta slova jsou natolik pokojná a plná jistoty, naplněná štěstím a spokojeností, že by mohla být právě tak napsaná stejnou rukou, která napsala žalm dvacátý třetí. Tyto verše se kochají tím, který hodinu před tím, než šel do Getsemane, řekl „pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám“ (J 14,27) a „ve světě máte soužení, ale vzchopte se, já jsem přemohl svět“ (J 16,33). Ať nám znovu zvoní ten stříbrný zvonek, jehož noty jsou tak lahodné: „Můj milý je můj a já jsem jeho.“

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Jeho jizvami jsme uzdraveni (Iz 53,5-6).....	3
Tedy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmům (Lk 24,45–47).....	10
Sláva Ježíše Krista (Tt 2,13)	16
Vytrvalost, pokoj a svatost (Žd 12,12-14).....	20
Cesta bolesti a zármutku (Gn 35,8.16-29).....	31
Připomenutí evangelia (1K 15,1–11)	43

JEHO JIZVAMI JSME UZDRAVENI (IZ 53,5-6)

George Müller

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

- *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. (Iz 53,5-6)*

Jistě všichni víte, moji milí přátelé, na koho myslel prorok Izajáš v tomto místě. Není to nikdo jiný než náš velký, drahý Pán Ježíš Kristus. Toto nebylo napsáno po jeho smrti na kříži ani krátce předtím, když se již mohlo předpokládat, co se s ním stane. Ne, to bylo napsáno přibližně 750 let před jeho příchodem na svět. To mějme obzvláště před očima. A také to není jediné místo toho druhu v proroctvích Izajáše proroka. Mnohým z nás je známo, že právě u tohoto proroka je předpověděno, že se narodí z panny. Také u tohoto proroka najdete slova, která sám Pán četl ve škole v Nazaretu (Iz 61,1-2), a když je dočetl, pravil: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (Lk 4,16-21). V proroctvích je mnoho míst, která nám jasně a zřetelně hovoří o příchodu Mesiáše. Také v žalmech čteme proroctví o našem drahém, milém Pánu, který jako náš prostředník za nás zemřel na kříži. Všichni proroci ukazují více nebo méně na toho, jenž má přijít, aby nás vykoupil. Dnes chci poukázat na jediný žalm, a to žalm 22. V tomto žalmu píše David pod vedením Ducha Svatého, že Pán Ježíš zemře a že jeho ruce i nohy budou probodené. Také tam čteme, co se bude dít pod křížem, totiž že římsí vojáci se budou dělit o jeho roucho a losovat o jeho oděv. To je maličkost, řeklo by se. Proč však mluví Písmo Svaté o takových maličkostech? Aby bylo dokázáno, že to, co je v Písmě Svatém psáno, je pravda a že Bůh mohl i takové maličkosti předpovědět. A tyto maličkosti

byly předpověděny ne před 750 lety, nýbrž před 1.000 lety. Ještě něco! Na začátku 22. žalmu čteme slova, jež Pán Ježíš zvolal na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?”; ne ovšem v tomto znění, nýbrž v hebrejštině, v které je tento žalm také psán: „Eli, Eli, lama sabachtani?” Těmito slovy počíná 22. žalm v hebrejštině a těchto slov, která – jakož i celý tento žalm – ukazují na Pána Ježíše, užil Pán Ježíš, když visel na kříži.

Z jakého důvodu jsem položil tak velký důraz na tuto podrobnost? Z toho důvodu, že všichni křesťané, obzvláště pak mladí, jsou více méně vystavení pokušení pochybovat někdy o tom, zdali Bible je opravdu Slovem Božím a zda skutečně Duch Svatý dal tyto věci zaznamenat. Říkám to proto, abych zabránil tomuto pokušení. A prosím vás, vy moji milí přátelé, zvláště vy mladí, abyste nevěřili tomu, když vám náš nepřítel našeptává, že Slovo Boží není Slovem Božím. Musíme se pevně držet Slova Božího, i kdyby kolem nás ani jediný nevěřil v Pána Ježíše, musíme až do konce svého života trvat na tom, že Písmo Svaté je pravda daná nám skrze Ducha Svatého od Boha a že proroci, apoštolové i evangelisté nepsali ze své hlavy, ale skrze Ducha Svatého.

S pomocí Páně chceme náš text trochu podrobněji probrat. V 5. verši čteme: „Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.“ Tato 53. kapitola bude naplněna, až oči Izraele prohlédnou, až s nich spadnou šupiny a až uvěří v toho, který je pravým Spasitelem. Pak pohlédnou zpět, jak praví prorok, do minulosti. Nyní jím ještě pohrdají, nazývají ho ukřižovaným, aby tím vyjádřili svoje opovržení. Ale až jednou budou jejich oči otevřeny a až budou věřit v toho, koho probodli, pak poznají, že nebyl přibit na dřevo kříže pro své vlastní hříchy, ale že trpěl jako náš prostředník. A proto čteme ve 3. verši: „Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.“ Ale pak řeknou: „Ano, on nesl naše nemoci a bolesti a my jsme ho pokládali za toho, koho musil Bůh trestat“, tj. za zločince, který si trest zasloužil. To řekli Židé o

Pánu, tak o něm smýšlejí ještě dnes a dosud ho tupí a to až do té doby, kdy Pán jejich oči otevře a oni uvěří v toho, koho probodli. A pak řeknou: „Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“

Porovnejme však napřed sebe se Židy, jak bychom měli vždycky činit. Jsme jako nebeský, duchovní Izrael; vždyť máme také právo tak smýšlet. Než však můžeme tak učinit, musíme si především přiznat, že jsme bídní a hříšní. Přiznali jsme si to již všichni? Byla doba, kdy jsem se nepovažoval za hříšníka. A tak je tomu se sty lidí, kteří jsou zde. Nepovažovali se také za hříšníky. Nuže, jak je tomu s námi? Všichni musíme poznat svůj bídný stav, sami sebe odsoudit, a neučiníme-li tak, je jisté, že nebe nevidíme, poněvadž tam nevstoupí ten, kdo napřed nepoznal, že je „zavržen před očima Božíma“. Učinili jsme tak všichni? Moji milí přátelé, neučinili-li jste tak dosud, prosím vás snažně, učiňte tak brzo, brzo, dříve než odtud odejdete. Neřeknete-li si to sami, řekne vám to Bůh. Budete-li pozorně a s modlitbou číst první kapitoly epištoly k Římanům a ke Galatským, poznáte, co od přirozenosti jste. A mluvím-li o hříšnicích a zločincích, nemyslím jen zloděje, vrahy a opilce, ne, míním i všechny ty, kteří byli dobře vychováni. I takoví jsou v pravdě jen zločinci.

Za celých 60 let, co cestuji, nenalezl jsem ani jediného člověka, který by nebyl od přirozenosti hříšníkem. A na celé zeměkouli není ani jednoho člověka, který by si nezasloužil trestu, zavržení. Kdyby tomu tak nebylo, nebylo by bývalo zapotřebí, aby Otec vydal svého jediného Syna a dal mu pocítit to, co jsme my zasloužili sami.

Všechno to, co náš drahý Pán vytrpěl, vytrpěl za nás. Jeho Otec ho vydal za nás a tak „proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.“ To první chtěl bych obzvlášť zdůraznit; co musil vytrpět po tělesné stránce. Bylo to, jako by byl položen do hmoždíře a drcen. Náš drahý Pán trpěl však nejen tělesně, ale v hodině tmy vytrpěl i duševní muka. „Trestání snášel pro náš pokoj.“ Muselo se to tak stát, abychom mohli dojít pokoje, poněvadž

ve svém přirozeném stavu je naše svědomí obtíženo vinou. Nuže, aby toto vše bylo odstraněno, abychom dosáhli pokoje s Bohem, musel náš drahý Pán trpět za nás všechna ta soužení, jež by nás čekala na věčnosti za naše hříchy. „On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.“ Trest je vytrpěn. Náš zástupce trpěl za nás a vytrpěl vše.

A jaký je toho výsledek? Že smíme okoušet na základě víry ovoce, které vyrostlo z jeho utrpení.

A které je to? Jsme *vykoupeni* z moci temnoty, vysvobozeni ze světa a z moci hříchu skrze víru v Pána Ježíše. Kdo skládá jedině naději v Pána Ježíše Krista, když sám sebe předtím odsoudil, zakusí moc krve Kristovy, moc nad hříchem.

Je *znovuzrozen* skrze víru v Pána Ježíše Krista. Jsme mrtvi v hříších. A z tohoto stavu můžeme se jen tak dostat, že – co se naší věčné blaženosti týče – dáme celou svou důvěru Pánu Ježíši. Nuže, moji milí přátelé, chtěl bych se vás zeptat: „Jste znovuzrozeni?“ Věřím, že mnoho set z vás je znovuzrozeno, ale já bych si přál, abyste byli všichni. Skrze víru v Pána Ježíše budeme skutečně znovuzrozeni.

Naše svědomí je od přirozenosti obtíženo vinami. O každém, kdo věří v Pána Ježíše, je možné říct, že dosáhl *odpuštění hříchů*. Nuže, moji milí, ti, kteří se ještě netěší z odpuštění hříchů, mohou přece vidět, jak je vzácné vědět, že se nemusíme bát ani Boha, ani smrti, ani příchodu Páně, poněvadž naše hříchy jsou odpuštěny. To všechno můžete mít a není důvodu, proč i vy byste to vše mít nemohli. Přiznejte jen před Bohem, že jste hříšníci, odsuďte se sami, složte svou naději jen a jen v Pána Ježíše a poznáte v tom okamžení, co znamená odpuštění hříchů.

To však není všechno: budete *ospravedlněni*. My, kteří jsme od přirozenosti hříšníci, obdržíme skrze víru nejen odpuštění, nýbrž pro tuto víru hledí na nás Bůh, jako bychom neměli ani jediného hříchu. To obdržíme skrze víru. Měl jsem tisíce hříchů. Byl jsem ubohý, bídny hříšník,

jenž nezasluhoval nic jiného než zavržení a dosáhl jsem nejen odpuštění hříchů, nýbrž stojím nyní před očima Božíma tak, jako bych od kolébky až do svého 77. roku nebyl nikdy zhřešil, jako bych se ani jediného hříšného činu nedopustil a jako bych nikdy neměl ani jednu hříšnou myšlenku. Sami v sobě jsme jen bídní, ubozí hříšníci. Já sám také nezasloužil jsem si za těch 10, 20, 30, 40 let, co jsem poznal Pána Ježíše nic jiného než zavržení, odsouzení. Každý bídný hříšník, i ten nejubožejší, který skládá naději v Pána Ježíše, je ospravedlněn skrze tuto víru, Bůh s ním jedná jako se spravedlivým, poněvadž nehledí na nás samé, nýbrž spojené s Kristem, jako údy jeho těla, oděné Jeho spravedlností, třebaže jsme jen ubozí, bídní hříšníci, kteří nezasluhovali nic jiného než peklo.

Jak velký je pak *pokoj* v srdci a jak velká *radost*, když jsme došli k tomu poznání. Jak je vzácné být ospravedlněn. Není pak zapotřebí obávat se smrti, toho prvního soudu. Jako děti Boží máme naději na neuvadlé, neporušené dědictví, o kterém píše apoštol Petr v 1. epištole 1,4. Máme naději, že obdržíme oslavené tělo jako Pán Ježíš, osvobozené od hříchu, od nemoci, nevydané více všanc smrti. A v tomto oslaveném těle budeme na věky s Pánem, pro něho žít a pracovat. Nemysleme si, že na věčnosti bude spánek, ne, my budeme pracovat, tisíckrát a miliónkrát více pracovat, než nyní pro Pána pracujeme. Věčnost budeme trávit ve službě Pánu, budeme činit jeho dílo, chválit jej, velebit a oslavovat, až uvidíme Ježíše tak, jak je, krále v jeho kráse; potom mu budeme také podobni nejenom podle těla, ale i podle duše; budeme zcela svatí a nebude v nás nalezeno nic, co by nebylo podle vůle Boží.

To je ovoce, které vypůsobí v našich duších víra v Pána Ježíše Krista.

Ku konci 5. verše čteme: „... jeho jizvami jsme uzdraveni.“ O tomto místě musím se zmínit zvláště. Význam tohoto místa osvětlí Izajáš 1,5–6, kde je o Izraeli řečeno: „Hlava je celá chorá a celé srdce zemdlené. Od hlavy až k patě nic zdravého není. Samá modřina a jizva i čerstvá rána, nejsou vymačkány ani obvázány ani ošetřeny olejem.“ Nemyslím, že za času

proroka Izajáše byl tělesný stav Židů takový, jak je zde psáno. Ale jejich duchovní stav byl takový, tj. všechno bylo nemocné, vše plné ran. Z tohoto stavu budou jednou Židé vysvobozeni, až uvěří v pravého Mesiáše. Pak se naplní následující verš: „... jeho jizvami jsme uzdraveni.“ To budou pak moci říci sami o sobě. To mohou však říci také všichni, kteří věří v Pána Ježíše. Byla doba, kdy jsme milovali jen hřích a kdy jsme byli plni ran, jež nám zasadil hřích. Začátek našeho vlastního uzdravení je již učiněn. Někdo z nás snad učinil o něco větší pokroky než ostatní, ale zcela budeme uzdraveni až jednou, jednou budeme blaženi. A v očích Božích je tomu tak, jako by už věc byla přivedena k dobrému konci. Jak krásné je pomyšlení, že budeme jednou nejen podle těla, ale i podle duše podobni našemu Pánu.

„Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou.“ K tomu musíme především poznamenat: není tu řečeno, že vrah, jenž je veden na popraviště, zbloudil. „Všichni jsme bloudili.“ Je to řeč našeho srdce? Já sám u sebe pravím: „Bloudil jsem. Prvních 20 let svého života jsem bloudil.“ Říkáte si to všichni? Je to řeč vašeho srdce? Vy sami musíte dospět k tomu, abyste ze srdce mohli říci: Zbloudil jsem. Není však psáno: Bloudíme, nýbrž bloudili jsme. Nyní jdu cestou za Pánem, nebloudím již. Jsem však stále ubohý hříšník, jenž nezasluhuje nic jiného než trest. Není tomu ještě se mnou tak, jak by mělo být a jak bych si z celého srdce přál. Nebloudím však již, jdu cestou za svým Pastýřem.

„Každý z nás se dal svou cestou.“ Ne každý bloudí stejně. Ne všichni jsou opilci, zloději a vrahové. Ale již od přirozenosti jde každý svou cestou, místo aby žil pro Boha. Některý miluje peníze, jeho život je jediná snaha, aby měl více peněz a byl bohatší. To je jeho vlastní cesta. Druhý se snad nestará o peníze, ale světské radosti a požitky jsou jeho vlastní cestou, tou jde, místo aby žil pro Boha. Jiný opět nemá takového zájmu, ale snaží se, aby tak nebo onak se na tomto světě stal slavným mužem. Něco znamenat, to je jeho snaha, to je jeho cesta a takto hřeší proti Bohu. Jeden má to, jiný pak ono. Všichni ve svém přirozeném stavu jdou svou vlastní cestou. Jsou také

mnozí, kteří se vzdělávají, aby byli učenými. To není nesprávné. Chtějí však být učenými ne proto, aby tím mohli sloužit Bohu, nýbrž aby byli ve světě váženými. To je jejich hřích. A tak hřeší jeden tím, druhý jiným způsobem: všichni, všichni, všichni, dokud nejsou znovuzrozeni, bloudí.

A jaký bude následek? Šli bychom do zahynutí, kdyby byl Bůh pro nás nepřipravil Spasitele. Proto čteme ještě jednou: „Jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.“ Náš zástupce visí na kříži, prolévá svou krev, trpí za nás muka, strasti, trápení, strach, tresty, které bychom museli nést sami. A každý, kdo nyní zcela v něj důvěřuje, ten pro něj obdrží odpuštění hříchů.

Nuže, milí přátelé, kdo z nás dosud Písmu neuvěřil, uvažte, že Pán dal vám dnes ještě možnost slyšet zvěstovat evangelium. Nepohrdejte tím, neříkejte: Jsem ještě příliš mladý. Pamatuj na to, můj milý spoluhříšník, že je to vůle Boží, abys byl poslušen Slova Božího a abys složil naději v Pána Ježíše; a neučiníš-li tak, nevím, budeš-li mít ještě jednou příležitost, slyšet zvěst radostného poselství. A odejdeš-li z tohoto světa neobrácen, půjdeš na místo, kde je hrozně. Proto tě prosím, abys vešel, dokud jsou ještě brány milosrdenství otevřeny, – a abychom my, kteří náležíme již Pánu, svým životem dosvědčovali, že skutečně věříme v Pána Ježíše Krista, a nejen říkali, že tomu tak je. Kéž to Pán dá pro své jméno! Amen.

TEHDY JIM OTEVŘEL MYSL, ABY ROZUMĚLI PÍSMŮM (LK 24,45–47)

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

- *Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. (Lk 24,45–47)*

Tak my i všichni lidé světští kolem nás připouštějí, že je dnes první den velikonoční, ale o to nám nejde. Jde o to, zda máte Velikonoce vy, zda mám Velikonoce já. Co to je? To není jen ta pěkná upomínka, že Pán Bůh vyvedl tenkrát a tenkrát ten svůj lid izraelský z otroctví egyptského. Je to sice pravda také a bylo to něco slavného, ale co z toho mám já? Já pojmám věci zcela jinak: Mít Velikonoce znamená mít velikou radost z těch velkých Božích fakt, která se stala v můj prospěch. Když se to všechno na literu stalo a já z toho nemám nic, to je jako by se to nestalo, jako by toho nebylo. Tak se dívám na věci a z toho stanoviska bych rád předkládal čtvero věcí.

I. NEJPRVE, ABYCHOM MĚLI NA ZŘETELI VELIKÁ BOŽÍ FAKTA.

Pohledme, co zvláštního o tom Pán Ježíš povídá. To jsou ta Boží fakta, že to věčné Slovo, které na počátku zformovalo všechno, v plnosti času vzalo na sebe lidské tělo a bylo jako jeden z nás. Ten neomezený, neobsáhlý, ten přišel na svět v našem těle! On na to myslel, když tvořil Adama, on myslel na to, aby mohl být s námi a stvořil tělo takové, aby je mohl vzít na sebe. A vy řeknete: To se nesrovnává s naším rozumem, s naší logikou! Vždyť by se zmařil! Nu, pohledte, co se o tom povídá ve Fp 2,7: „Nýbrž sám sebe

zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.“ Vždyť apoštol užívá téhož výrazu jako vy! V původním textu na místo „zmařil“ je „on se vyprázdnil“. Ale rozumí se, že si to vše promyslel od věků.

Na to on myslel od samého počátku a to je jeho nejkrásnější myšlenka. To je jádro všeho. My o ničem lepším nevíme. A on v té své zmařenosti byl svrchovaným Pánem. Trpí a mlčí a nese můj hřích. On na sebe všechno uvalil. My všichni jako ovce zbloudili jsme, na cestu zlou obrátili jsme se, a Hospodin na něho uvalil nepravosti všech nás. Ne, ono se to nedalo položit, ale musí se to valit! Tak si to vymyslel a pak je to možné a má to hlubokou příčinu. To bylo nutné a nemohlo to být jinak.

A ten, který byl mrtvý, třetího dne vstal z mrtvých. Ne jako ten, který byl tři dny ve mdlobách a zase se probudil, ne, ne, tak se tomu nerozumělo. On obživí své tělo mrtvé a on vstoupí tam, kde je věčné vykoupení, a kde nás chce mít u sebe. Tak to šlo, protože si to tak vymyslel. To jsou veliká Boží fakta. „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých.“ Tak to šlo a jinak to nemohlo jít, a nic to není nového pro vás. Vždyť toho máte Písmo plné. Tak se ten zmrtvýchvstalý dívá na Starý zákon. Proto, když my, reformovaní, ve Starém zákoně vidíme Krista, tak Starému zákonu dobře rozumíme, a když vy máte o Starém zákoně jiné náhledy, když chcete jinak rozumět, nedivte se, že pokud já se budu držet svého Krista, nebudu vám rozumět. Musíme se rozcházet! Proč? Protože jste se rozešli s Kristem. Nám se to všude krásně srovnává s vědou. Když vy tak rozumíte Písmu, že všude vidíte Krista, který zformoval svět a všechno a přišel na svět a vstal z mrtvých, pak máte náhledy toho, který vstal z mrtvých.

II. MYSLETE SI, ŽE JSTE POCTIVÍ LIDÉ. TO MŮŽETE BÝT, I KDYŽ JSTE HŘÍŠNÍ. NU DOBŘE, PRO TEBE JSOU TO FAKTA, ALE NÁM NE.

Nu, pak nemáte žádnou radost velikonoční. Ale nemyslete si, že vám někdo přirozeně ukáže, že ta fakta jsou Boží fakta. Ne, tak se to nemá. Když vám to fakta nejsou, pak nejste vy horší než ti druzí, ale vy jste upřímnější

než ti druzí. Vy upřímně říkáte: To jsou nám fakta, že to Lukáš vypráví a pak Matouš, Pavel a Jan, ano, a druzí to po nich povídají, ale kdo to může kontrolovat teď, co pak s takovou vírou teď? Vždyť je to pověra! Arciže. A když to jde s vámi přirozeně, tak to jiné nemůže být: přirozené srdce a přirozený rozum tomu nikdy nerozuměl. Otevřete si, prosím, Mk 16,10–11: „Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali. Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili.“ Ne, ne, to nejsou žádná fakta. A pohleďte do následujících veršů: „Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili.“ Ne, ne, to nejsou žádná fakta. Proč? Protože přirozený, zdravý lidský rozum a přirozené zdravé lidské srdce bude věci tak vždy pojímat. Co se dá slyšet, to slyšíme. Já nevidím, proč bych co namítal. Ale nechá mne to všecko chladným! Jako gymnazista slýchával jsem rád o Hannibalovi, jak on si razí cestu a jde přes ty studené Alpy se svými vojáky, zvyklými na teplo a pak jde do Itálie a žene Římany před sebou. Ale kde to mohu zkontrolovat, jestli to tak bylo? Já to rád poslouchám, to mohlo být, ale nechám to stát. Otevřete si, prosím, 1K 1,23: „My kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství.“ My kážeme ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Ježíše. Řekové se tomu smějí, Žid se bude zlobit. To je rouhání! Jiní se tomu budou smát. A tak napořád. A když jste takoví, jací jste, třeba nejvybroušenější, a někdo přijde, a chce vám dokázat, že to jsou veliká fakta, nic nepořídí. Když se pokouším, abych vám to vyložil, pak jen ukazuji, že tomu sám nerozumím. Neběží o to, abyste vystihli, že se to stalo, ale běží o to, abyste z toho měli radost velikonoční. Ale tak se zatím věci nemají. Ale to mne vede k tomu třetímu:

III. TEHDY JIM OTEVŘEL MYSL, ABY ROZUMĚLI PÍSMŮM.

Až se ten zmrtvýchvstalý k vám v milosti skloní a začne vám otvírat mysl, pak vám začnou tyto věci být fakty a vy budete mít radost. Copak on zde je, aby se k nám mohl sklonit? Zajisté. Jestli byl takový, za jakého jej Písmo

vydává, pak musí s námi být. „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Že vy z Krista nemáte nic, to není důkazem, že tu není.

A jak se přesvědčím, že tu je? Sám svým úsilím nijak. Ale jak se po něm začneš ptát, to znamená, že se tě věčná ruka Boží začíná dotýkat. On se ti zjeví, ne všemu světu, ale tobě. Tak to neusoudil, aby se zjevoval všemu světu. Otevřete si, prosím, Sk 10,40–41: „Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání.“ Ne všem, ne všem. Komu tedy? Komu ráčí. Když začnete po tom toužit, tu se vám ráčí zjevovat. Pohleďte, co čtete u Jana 20,22: „Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.““ On vám dá Ducha svatého. Co se začne s námi dít? Vy začnete cítit, že tu někdo je, kdo vám něco dává, že tu je něco krom toho života přirozeného: život duchovní.

Mně se otvírají oči. Co vidím? Vidím, že nejsem takový, jaký mám být. Co to je? Vy začínáte cítit, co Písmo jmenuje hříchem. Já nejsem, jaký mám být. Začnete činit pokání. Nenaříkáte tolik na druhé lidi a na celý svět, ale začnete naříkat nad sebou. Bídný já člověk, co já si počnu? Vy potřebujete odpuštění, zahlazení hříchů.

Ale když vy jste už probuzení, začnete se ohlížet po tomto odpuštění a vy shledáte, že není žádného odpuštění ve světě.

V přírodě není žádného odpuštění. Když jste se prohřešili proti zákonu svého zdraví, tak budete potrestáni. V přírodě není žádného odpuštění, žádné útrpnosti. Ale vy tu najednou slyšíte: „Pojď ke mně, já tě nevyženu od sebe. Zkus to se Spasitelem a Pomocníkem! On sám všechno uspořádá!“ „Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očisťuje nás od všelikého hříchu.“ On mi to praví, že je mi odpuštěno všechno, že hřích nebude více připomínán a že není žádného odsouzení. „Vždyť ty jsi můj a já jsem tvůj!“

A radost tu je. Ano, teď rozumím Písmům, protože to okouším. Pokud se díváte na Písmo tak, že to tak Písmo praví a proto to tak musí být, z toho nebude nic. Ale já vidím: „Ach, všechno tu v Písmu je, co já okouším. Písmo je toho ozvěnou.“ Pak máte radost. A teď teprve dojde na Boží plány, které si připravil před věky. Jaké jsou ty Boží plány?

IV. ABY SE V JEHO JMÉNU ZVĚSTOVALO POKÁNÍ NA ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ VŠEM NÁRODŮM, POČÍNAJÍC JERUZALÉMEM.

Bůh má své plány s vámi, a když máte radost velikonoční, rádi se dáte nastrojít k tomu, abyste vykonali, co se má na světě vykonat skrze vás. Vždycky se najdou dva nebo tři, kteří našli Pána Ježíše jako Pomocníka. Ale tak to nesmí zůstat, aby tu byli jen dva nebo tři. Divná láska Boží se má zjevit na celém světě. Vy budete také jeho svědky.

Pokud nic nemáte, pak nesvědčíte. Ale když se vás dotkl a přitřhl vás k sobě, co si přeje a co si nepřeje? On si nepřeje, abych se pokoušel o to, abych při vás vykonal něco duchovního. Ne, to není jeho svatá vůle, abych já se odvážil vykonat při vás něco duchovního. Duchovní dílo si vykoná on sám, a dokud se vám nezjeví jako Pomocník a Spasitel, nebudou vám tyto věci jasné a budete si myslet, že to duchovní máte vykonat vy.

On si nepřeje, abych já začínal některé světské věci. Když se církev plete do světských věcí, to zarmucuje Ducha svatého. Jak můžete takových tělesných prostředků užívat k vykonání díla duchovního? Jeden jediný se z vás neobráčí, na oko leda, ale ve skutečnosti nikdy. Tělo je tělo.

On si však přeje, abych se dal Duchu dobrému pěkně vést, a když on vyvodí pokání, abych okoušel hříchů odpuštění a šel cestou svou jako ten, který má radost, který to stále vidí, že krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje jej od všelikého hříchu. On sám, ten zmrtvýchvstalý, vyvodí ve vás pokání a dá vám jistotu, že bude konat dílo štěstí při jiných a že vás užívá jako svědků při jiných.

Já jsem hotov. Kdo že má Velikonoce? Jestliže vidíte, že někdo činí pokání a že se toho drží, že krev Krista Ježíše očisťuje jej ode všeho hříchu, není pochyby, že má velikonoční radost. Ale když pokání nečiníte, a nechcete slyšet o pokání, nu, jak by tu byla radost velikonoční? Ale na všecko dojde, co on ve své věčné radě usoudil. Musí tu být Duch svatý, který vám otevře mysl, abyste rozuměli Písmům. „Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: ‚Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem.‘“ Amen.

Kázáno 11. dubna 1909.

SLÁVA JEŽÍŠE KRISTA (Tt 2,13)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

- *... [abychom] očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. (Tt 2,13)*

Verš, který dnes máme před sebou, je na jednu stranu velmi jednoduchý. Ale zároveň můžeme říci, že to je verš, který je velmi hluboký a plný významu, plný slávy. A celý tento verš mluví o našem spasiteli, Pánu Ježíši Kristu. Mluví o očekávání Krista, o naději v Kristu, o slávě Ježíše Krista a o Božství Ježíše Krista.

Máme před sebou jeden z mnoha veršů Nového zákona, které přímo mluví o tom, že Ježíš Kristus je Bůh (J 1,1; J 20,28; Ř 9,5; 2Pt 1,1 atd.). Tento verš dokonce říká, že Ježíš je veliký Bůh. Existují sice pokusy oddělit ty dvě části verše od sebe, ale kdybychom to udělali, museli bychom tvrdit, že očekáváme příchod dvou osob – 1. velkého Boha a 2. našeho Spasitele Ježíše Krista. Ale jak řecká gramatika, tak použití slov v našem textu, stejně jako biblická teologie mluví celkem jednoznačně. Nikde v Písmu se nemluví o tom, že při druhém příchodu Krista máme očekávat spolu s ním také Otce. Naopak – o Otci je řečeno:

- *On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. (1Tm 6,16)*

Jediným vyjádřením Boha, které je zjevné lidským očím, je vtělení Božího syna do těla, jako má člověk. Bůh se stal tělem a Jan o něm napsal:

- *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (J 1,14)*

Veliký Bůh se stal člověkem a v lidském těle nás zachránil z hříchu a ze smrti. Písmo stále znovu dosvědčuje, že jenom u Boha je spasení. Jenom Bůh je spasitel svého lidu – a v osobě Ježíše Krista se spasení stává skutečností. Ježíš odložil svou věčnou slávu, kterou měl u Otce a stal se člověkem, aby na lidském těle odsoudil hřích. Vzal na sebe hříchy svého lidu a zaplatil za ně na kříži Golgoty. Jenom Bůh sám v osobě Božího syna mohl přinést dostatečnou oběť, takovou, která může dokonale usmířit Boží hněv, která může být dostatečnou cenou za hřích. Každý, i ten „nejmenší“ hřích je urážkou nekonečného Boha, proto je mzdou hříchu smrt (Ř 6,23). Jedná se o urážku, která má nekonečnou závažnost, protože je namířená proti bytosti, která je nejenom nekonečná, ale především nekonečně svatá a spravedlivá. Proto Bůh nemůže žádné hříchy přehlédnout nebo nad nimi nějak mávnout rukou a nechat je být. Proto musí každý hřích naprosto spravedlivě potrestat. A jediný spravedlivý trest je věčný trest, věčné oddělení od Boha a jeho milosti, dobroty a slávy. Toto je důvodem, proč spasitelem nemohl být nikdo jiný, než samotný Boží syn, osoba svou podstatou božská, věčná a nekonečná právě tak, jako osoba Boha Otce. Proto čteme, že v Kristu usmířil Bůh svět sám se sebou (2K 5,19).

Ježíš Kristus byl ukřižován podle Písem, zemřel a byl pohřben. Ale třetího dne vstal z mrtvých, protože sám se nikdy hříchu nedopustil, takže ho smrt nemohla udržet ve své moci. Svou smrtí v lidském těle dokonale zaplatil za všechny hříchy svého lidu, a svým vzkříšením nám poskytl důkaz, že spasení je dokonáno a není k němu co přidat. Náš dokonalý spasitel:

- *... přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. (Žd 7,25)*

Jediným prostředníkem mezi námi a Bohem je člověk Kristus Ježíš. A tento člověk, Kristus Ježíš, je v našem textu popsán jako veliký Bůh a spasitel. Je plně člověkem, je potomkem z královského rodu Davidova, je dokonalým člověkem, posledním Adamem, je vzorem a plností lidství a právě tak je plně Bohem, velikým Bohem a naším spasitelem.

V jediném krátkém verši v jednom z nejmenších novozákonních listů je shromážděno tolik slávy a odkrývají se nám zde takové hlubiny moudrosti, že se nám až tají dech. Veliký Bůh a náš spasitel Ježíš Kristus – milovaní svatí, tento text nás volá, vybízí k uctívání. Tato slova by nás neměla nechat chladnými. Jsou jako životodárná voda pro naše vyprahlá srdce. Musí nás vést k radosti a ke chvále, měla by nás vést na kolena nebo na tvář, abychom se pokořili před tímto velikým Bohem, který nemá sobě rovného, měla by nás vést k radostné oslavě a k jásání, abychom se radovali jako král David, když vnášeli schránu smlouvy do Jeruzaléma, protože Bůh nám dal veliké spasení a mocného spasitele, svého Syna a našeho Pána Ježíše Krista. Jeho vzýváme celým svým životem a uctíváme ho v Duchu a v pravdě.

Boží milost nás vede k očekávání slavného příchodu velikého Boha, který je naším spasitelem, Ježíše Krista. Máme být jako Abraham, který byl celý svůj život poutníkem na zemi. Jediné místo, které bylo jeho vlastní, byla makpelská jeskyně, která mu posloužila jako hrob. Ačkoliv byl jenom poutníkem a bydlel ve stanech:

- *... a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. (Ž 11,10)*

Totéž platí pro všechny poutníky víry, pro každého křesťana. Proto nás Boží milost vychovává, abychom očekávali blaženou naději. Musíme upínat svůj pohled dopředu nebo vzhůru, prostě k Bohu, upínat se ke Kristu, protože jenom to nám dá sílu, abychom ve víře vytrvali až do konce. Jsme na cestě a ještě nejsme u cíle. Jsme společenstvím Kristovy církve, společenstvím víry a naše víra se upíná k naději nám dané. Jsme na tom stejně jako všichni poutníci víry před námi, o nichž Boží slovo říká:

- *Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. (Žd 11,13)*

My jsme zažili naplnění slibů, které Bůh dal svému lidu, zakusili jsme moc spasení, odpuštění hříchů, ospravedlnění z milosti i pokoj s Bohem.

Zakusili jsme moc přicházejícího věku, zakoušíme trvalou přítomnost Ducha svatého, který nám připomíná Kristova slova, který nás uvádí do veškeré pravdy, který pro nás, v nás i skrze nás oslavuje samotného Pána Ježíše Krista. Přesto je naplnění blažené naděje, ten slavný příchod Pána Ježíše Krista, velikého Boha a našeho spasitele, stále ještě před námi.

Milí přátelé, chci vás povzbudit k tomu, abyste s radostí a touhou vyhlíželi slavný příchod Pána Ježíše Krista. Nechci vás povzbudit k tomu, abyste hledali nějaké známky jeho příchodu. Svět ve zlém leží a Pán zaslíbil, že uslyšíme o válkách, morech, katastrofách – a právě tak to je od té doby, co vystoupil vzhůru ke svému Otci. Ale chci vás povzbudit k tomu, abyste hledali jeho samotného, jeho přítomnost, jeho blízkost, jeho slávu a všechnu milost, které je spojená s jeho osobou. Při svém odchodu řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20). Proto mu vzdejme chválu. Amen.

VYTRVALOST, POKOJ A SVATOST (ŽD 12,12-14)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Dne 20. října 1968 v sedm hodin odpoledne zůstalo na olympijském stadiónu v Mexico City už jen několik tisíc diváků. Ke stanovištím první pomoci odnášeli poslední vyčerpané maratónce. Mamo Wolde z Etiopie, který v tomto závodě na dvačtyřicet kilometrů zvítězil, proběhl cílovou páskou už více než před hodinou. Ve chvíli, kdy se zbytek obecnstva zvedal k odchodu, uslyšeli ti, kdo měli místa v blízkosti maratónské brány, zvuk houkaček a policejních píšťalek. Všechny oči se obrátily k bráně. Na stadión dorazil osamělý muž v barvách Tanzanie. Jmenoval se John Stephen Akhwari. Byl posledním, kdo závod dokončil. Nohu, těžce zraněnou následkem pádu, měl zafačovanou a zakrvácenou; dokulhal těch posledních čtyři sta metrů do cíle, a při každém kroku zkřivil tvář bolestí. Přihlízející povstali s takovými ovacemi, jako kdyby byl zvítězil. Když Akhwari překročil cílovou čáru, pomalu opustil sportovní plochu. Vzhledem k tomu, že byl tak těžce zraněn a stejně neměl možnost získat medaili, se ho kdosi zeptal, proč ze závodu neodstoupil. „Moje vlast mne nevyslala na cestu dlouhou sedm tisíc mil proto, abych se zúčastnil startu závodu,“ odpověděl. „Vyslala mne na ni proto, abych závod dokončil.“ (Leadership [jaro 1992], s. 49.)

V křesťanském životě je dobré dokončení závodu vším. Když Pavlovi hrozila poprava, napsal Timoteovi: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval“ (2Tm 4,7). Don Kistler k tomuto verši poznamenává (věstník *Soli Deo Gloria Ministries, Inc.*, červen 2003): Když Pavel píše Timoteovi a myslí přitom na svou blížící se smrt, hodnotí svůj život a službu. Na rozdíl od společnosti, v níž žijeme, která oslavuje vítěze a poraženými

pohrdá, posuzuje Pavel svůj život podle tří měřítek: bojoval dobrý boj, dokončil běh, zachoval víru. Pozoruhodné, že se vůbec nezmiňuje o vítězství – jen o tom, že bojoval, dokončil a zachoval! My máme silný sklon považovat se za neúspěšné, pokud nezaznamenáváme rekordy nebo nevítězíme tak přesvědčivě, aby se nám za naše výkony stavěly pomníky. Ale pro Pavla, který byl nejspíš tím největším křesťanem, jaký kdy žil, to byla čistě otázka vytrvalosti. Pavel, ten vítězil tím, že vydržel.

Autor Listu Židům se obával, že někteří z jeho čtenářů ze závodu vypadnou, protože těžce nesou Boží přísnou výchovu. Spojka „proto“ (12,12) souvisí s tím, co právě řekl, totiž že potřebují snášet Boží výchovu, protože vyvěrá z jeho lásky a slouží „k našemu užitku, abychom získali podíl na jeho svatosti“ (12,10 NBK). Vztahuje se také zpět k tomu, že se potřebujeme upírat zrak na náš největší vzor, na Ježíše, „který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž“ (12,2 KMS). Autor je (i nás) tedy vyzývá, abychom svůj křesťanský maratón běželi dál, abychom v závodě vydrželi až do cíle, navzdory únavě i všem zraněním, která jsme kdy utrhli. Říká nám toto: Abychom v závodě křesťanského života doběhli až do cíle, musíme vydržet a usilovat o pokoj a svatost. Odstavec končí až veršem 12,17, ale z časových důvodů si verše 12,15-17 necháme na příště.

Náš text se zabývá třemi tématy: vytrvalostí (12,12-13), pokojem a svatostí (12,14).

1. ABYCHOM V ZÁVODĚ KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA DOBĚHLI AŽ DO CÍLE, MUSÍME VYDRŽET: NEVZDÁVEJTE TO (12,12-13)!

Izajáš 35,3 říká: „Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím.“ (srov. Jb 4,3-4.) Když běžec běží ze všech sil, doprovázejí každý jeho krok vehementní pohyby rukou, zatímco když je vyčerpaný, visí volně podél těla. Těžce vyčerpanému běžci se podlamují kolena, takže ho jeho doprovod musí z tratě odnést. Tato představa tvoří pozadí našeho textu. Najdeme zde tři praktická ponaučení:

A. Každý skutečný věřící se vyznačuje vytrvalostí.

To je ona úžasná biblická pravda, že koho Bůh spasí, toho si také udrží. Písmo ji učí na mnoha místech; toto jsou tři oddíly z těch, které ji vyjadřují nejsilněji:

- *... a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista. (Fp 1,6)*
- *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvá. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. Já a Otec jsme jedno. (J 10,27-30)*
- *Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Ř 8,29-30)*

Pavel tomuto tématu věnuje celý zbytek této slavné kapitoly. Na základě toho, že pro nás Bůh přinesl tu nejvyšší oběť a nešetřil svého vlastního Syna, dokazuje, že nás od jeho nesmírné lásky už nemůže odloučit vůbec nic. Je to úžasná jistota, kterou Bůh dává svým slabým dětem jako oporu v jejich zápasech.

Toto učení ovšem často bývá nesprávně chápáno a aplikováno. Někteří například touto pravdou uklidňují ty, kdo se přihlásili ke Kristu jako ke svému Spasiteli, ale nic nedosvědčuje, že Bůh změnil jejich srdce. Někdy se říká: „Spasen jednou, spasen provždy.“ To je řečeno po pravdě, ale ta klíčová otázka zní: „Byl dotyčný opravdu *jednou spasen*?“ Podobenství o rozsévači učí, že je možné přihlásit se k víře, a dokonce i jevit určité známky nového života (jako zrno padlé na kamenitou půdu nebo do trní). Ale jenom ta zrna, která „s vytrvalostí přinášejí úrodu“ (Lk 8,15), jsou doopravdy spasena.

Vezměme si takového Johnnyho. Johnny přijal Krista na táboře, když mu bylo deset let. Nějakou dobu se všechno zdálo být v pořádku. Jako teenager se ale začal bouřit proti rodičům. Nejevil žádný zájem o Boží věci. Přestal

chodit do církve, začal brát drogy a spát s každým děvčetem, které o to stojí. Vztekle se brání všem pokusům promluvit si o svém duchovním stavu. Zásadní otázkou je: „Byl Johnny *doopravdy* spasen? Svědčí něco o tom, že Bůh změnil jeho srdce?“ Pokud ne, bylo by chybu jednat s Johnnym, jako kdyby byl spasen. Rozhodnutí „přijmout Krista“ není nutně totéž co pravé obrácení, které Bůh doprovází proměnou srdce.

Jiný způsob, jak bývá toto učení nesprávně chápáno, spočívá v představě, že ten, kdo je *doopravdy* spasený, vytrvá ve víře automaticky a bez námahy. Takový člověk si mylně říká: „Protože mne Bůh svou milostí spasil a slíbil, že mne svou milostí udrží, nemusím pro své vytrvání nic dělat.“ Takové uvažování nebere zřetel na množství biblických oddílů, mimo jiné náš dnešní text, které nás nabádají, abychom se ze všech sil snažili vytrvat.

Když Petr nejprve jmenuje několik vlastností, které potřebujeme připojit ke své víře, uzavírá: „Proto se, bratří, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2Pt 1,10-11). I když nás Bůh předem vyvolil ke spáse, musíme se usilovně snažit vytrvat ve zbožném životě. Bůh nás předem určil, abychom byli utvořeni v podobu Kristovu, ale vybral si také způsob, jakým toho chce dosáhnout, totiž ten, že vytrváme „v běhu, jak je nám uloženo“ (Žd 12,1). A to se *neděje* automaticky!

B. Abychom vytrvali v běhu, musíme se vypořádat s únavou a se zraněními.

Únava a zranění nás v tomto závodě na celý život nevyhnutelně potkají. Z toho plyne, že dokončit závod nebude snadné. Zásadní otázkou je: „Odpadnete kvůli potížím, nebo se s problémy vypořádáte a poběžíte dál?“ Pokud odpadnete, měli byste se přesvědčit, jestli jste *doopravdy* spaseni. Praví křesťané dokončí závod tak jako ten olympionik, o kterém jsem mluvil. Mohou vrávorat a každý krok je může neuvěřitelně bolet, ale oni přesto s

pohledem upřeným na Ježíše překročí cílovou čáru. Nevzdají to proto, že jsou unavení nebo zranění. Jak už autor řekl: „Vždyť máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevně až do konce“ (Žd 3,14).

Ve skutečném závodě se běžec musí vypořádat jak s psychickými, tak s fyzickými překážkami. Pokud po duševní stránce propadne malomyslnosti, ztratí motivaci běžet dál. Po tělesné stránce si může vymknout kotník, mohou se mu udělat puchýře nebo ho mohou rozbolet klouby. Třeba bude muset zastavit u odpočívadla a vypořádat se s těmito problémy, aby mohl závod dokončit. Pak ale běží dál. Duchovně je to totéž. I v duchovní říši musíme bojovat s malomyslností, abychom si udrželi radost a naději. Pavel nám přikazuje: „... hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem“ (Ko 3,1-2). To může představovat nepřetržitý, ani na hodinu neutuchající zápas, podle toho, jak těžké jsou problémy, kterým čelíme! Také si musíme uvědomit, že některé duchovní bitvy souvisí s fyziologickými problémy. Některé choroby a úrazy vyvolávají sklon k depresím. Někteří lidé jsou následkem biochemické nerovnováhy nebo zážitků z minulosti k depresím, malomyslnosti či hněvu náchylnější než jiní. Pokud je to váš případ, bude váš zápas o radost, kterou Bible slibuje všem, kdo žijí Duchem (Ga 5,22), náročnější.

Náš text vyzývá: „Vypořádejte se s duchovní únavou a zraněními, abyste kvůli nim nemuseli vypadnout ze závodu!“ F. F. Bruce píše: „Podvrtnutí a podobná zranění je třeba obvázat, aby celé společenství dokončilo závod beze ztrát.“ (F. F. Bruce: *Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 363-364.) Verš 12,13 je pravděpodobně narážkou na Přísloví 4,25-27:

- *Tvé oči ať hledí rovně, zpříma před sebe se dívej. Sleduj stopy svých nohou, všechny tvé cesty ať jsou pevné. Napravo ani nalevo se neuchyluj, odvráť od zlého svou nohu.*

Jinými slovy: „Neodchyluj se od trasy a neohlížej se po šalebných zkratkách. Prostě poslušně zůstaň na trati, kterou pro tebe vytyčil Bůh, aby se ti kulhavá noha, která tě rozbolela, úplně nevykloubila, ale naopak se uzdravila.“ Je nám

slíbeno duchovní uzdravení, pokud vytrváme v poslušnosti. To znamená neustále se vypořádávat se svými postoji, a to tak, že budeme upírat zrak na Ježíše a na cílovou čáru, za níž už budeme navždy s ním.

Každý skutečný věřící se vyznačuje vytrvalostí. Abychom vytrvali, musíme se vypořádat s únavou a se zraněními. A za třetí:

C. Abychom vytrvali v běhu, musíme si v závodě navzájem pomáhat.

Autor pro tuto výzvu zvolil slova, která lze vykládat jak v individuálním, tak v kolektivním smyslu. Neříká: „Posilněte *každý své vlastní* zemdlené ruce a klesající kolena.“ Spíš má na mysli: „Posilněte zemdlené ruce a klesající kolena,“ ať už patří vám samotným nebo komukoli jinému. Některý bratr bude možná potřebovat, abyste při něm stáli a pomohli mu obvázat bolavé klouby. Slovo přeložené jako „stezky“ (KMS: „čiňte přímé *stezky* pro své nohy“) je odvozeno od slova, které znamená „vyjetá kolej“. V pozadí je představa, že za sebou jakoby zanecháváme koleje, ve kterých nás sledují druzí. Dejme si záležet na tom, aby náš život nevybočil z dráhy, a aby pak někdo jiný, kdo jde za námi, nesešel z trati a nebyl diskvalifikován.

Tento závod neběžíme sami a také nesoutěžíme mezi sebou. Všichni jsme v jednom týmu a musíme se navzájem povzbuzovat slovem i příkladem, abychom závod dokončili. „Jenže,“ řeknete třeba, „co to přesně je, ta dráha, po které máme běžet? Jak poznáme, kudy vlastně vede?“ Ve verších 12,14-17 autor ukazuje cestu, po které máme běžet. Prozatím se můžeme podívat jen na verš 12,14.

2. ABYCHOM V ZÁVODĚ KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA DOBĚHLI AŽ DO CÍLE, MUSÍME USILOVAT O POKOJ A SVATOST: DRŽTE SE NA DRÁZE (12,14)!

Dráha vyžaduje usilovné plnění dvou největších přikázání. Usilovat „o pokoj se všemi“, to je druhé největší přikázání: „Miluj svého bližního jako

sám sebe“ (Mt 22,39). Usilovat „o svatost, bez níž nikdo nespatri Pána“, to je první největší prikázání: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí“ (Mt 22,37). Ježíš tato dvě témata (v opačném pořadí) spojuje v Kázání na hoře: „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha. Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (Mt 5,8-9).

Spojení usilování o pokoj *a zároveň* o svatost ukazuje, že nemáme o pokoj usilovat za každou cenu. Řečeno s Pavlem: „Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji“ (Ř 12,18). Jeho slova odrážejí realitu života v tomto padlém světě, konkrétně skutečnost, že někdy není možné žít v pokoji se všemi. Ten druhý někdy trvá na své zahořklosti a nenávisti a vy pro usmíření nemůžete udělat víc než to, co už děláte. Jindy by bylo k usmíření zapotřebí činit ústupky v rozporu s poslušností k Bohu, ať už v oblasti morálky nebo učení. Ani kvůli snaze o pokoj nesmíme obětovat osobní svatost nebo horlivost pro Boží pravdu. Ale kdykoli toho lze dosáhnout bez nezdravých kompromisů, znamená běžet závod, který leží před námi, usilovat jak o pokoj s druhými lidmi, tak o svatost před Bohem.

A. Usilujte o pokoj se všemi.

Se „všemi“ zahrnuje všechny ty, kdo jsou v církvi, ale také všechny ty, kdo jsou mimo církev, i když vás třeba pronásledují. Jak řekl Ježíš: „Milujte své nepřátele. Dobře činite těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují“ (Lk 6,27-28). To nejsou slova, která by bylo snadné uposlechnout! Týkají se žen, jejichž manželé je urážejí. Týkají se křesťanů, jejichž příbuzní se jim pro jejich víru vysmívají nebo je provokují ve snaze přimět je, aby popřeli své svědectví. Týkají se věřících teenagerů, jejichž bezbožní rodiče je častují nadávkami. Týkají se křesťanů, kteří spolupracují s lidmi, kteří je kvůli jejich víře nenávidí a za jejich zády o nich rozšiřují lži.

Snad nejtěžší je ale uposlechnout tato slova v situaci, kdy vám křivdí druzí křesťané. Od světa čekáme, že bude jednat tak, jak jedná svět. Když nás nevěřící urážejí nebo pomlouvají, řekneme si: „No, co by člověk nechtěl – od nevěřících.“ Když to ale udělají křesťané, jsme v šoku! Od pohanů něco takového čekáme, ale od svých křesťanských bratří ne! Ale stává se to pořád a je to jeden ze satanových nejúčinnějších nástrojů na zneškodňování nových věřících: zařídit, aby o novém věřícím někdo z církve šířil nějaké ošklivé řeči nebo mu řekl něco necitlivého, a pak už jen sledovat, jak vypadne ze závodu!

Autor ovšem říká, že nemáme vypadnout, ale *usilovat* o pokoj se všemi. „Usilovat“ je silné slovo. Příslušné řecké sloveso má v určitém kontextu dokonce význam „pronásledovat“. Znamená to jít za pokojem se stejným odhodláním, s jakým lovec štve svou kořist. Vyjadřuje to soustředěné úsilí. Nestane se to náhodou. Když nás někdo zraní, nejradši bychom se stáhli a lízali si rány. Chtěli bychom kolem sebe – a hlavně mezi sebou a tím bídákem – postavit ochrannou hradbu, aby se to už nikdy neopakovalo. Udržovat si odstup od toho, kdo nás zranil, i od každého, kdo ty jeho jedovaté lži poslouchal. Vůbec se s nimi nebavit. Ale autor listu nám říká: „*Usilujte* o pokoj s tímto člověkem!“

Není to poprvé ani naposledy, co nám Nový zákon říká, abychom usilovali o pokoj. V Římanům 14,19 říká Pavel: „A tak usiluj[e]me o to, co slouží pokoji a společnému růstu.“ Podle řady rukopisů to má být dokonce příkaz: „A tak usilujme...“ I Petr (v 1Pt 3,10-11) říká (a cituje přitom Ž 34,13-15) tomu, kdo chce milovat život a vidět dobré dny: „... odvrát se od zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj.“ Ve 2. Timoteovi 2,22 nabádá Pavel Timotea: „Vyhýbej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost, víru, lásku a pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce.“

Řídíte se tímto příkazem? Snažíte se *usilovat* o pokoj s těmi, kteří vás zranili, místo abyste se stáhli a hýčkali si své zraněné pocity? Začněte od členů své nejbližší rodiny. Manželé a manželky, usilujte o pokoj se svými protějšky, když řeknou nebo udělají něco, co vás zranilo? Rodiče a děti,

snažíte se vyjasnit si nedorozumění a rozhněvaná slova? Pak to rozšiřte na svou církev: přicházíte za těmi, kdo vám ublížili, ve snaze křivdy odstranit?

Nechodte za nimi s postojem: „Já mám pravdu a ty ses choval jako totální idiot.“ Jděte v pokoře, s otázkou: „Urazil jsem tě nějak? Nechci, aby mezi námi zůstalo něco v nepořádku. Můžeme si to vysvětlit?“ Obvykle to není ta nejpříjemnější část závodu, ale taková je trasa, kterou nám Bůh vytyčil: Usilujte o pokoj se všemi.

B. Usilujte o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.

Některé překlady (jako NASB) používají slovo „posvěcení“. Jde tu o mravní čistotu, jak zevnější, tak vnitřní. Řeč je o srdci, které je postupně stále více ve shodě s Božími normami čistoty či svatosti. Jak zdůraznil Ježíš v Kázání na hoře, mravní čistota musí začínat na úrovni srdce. Bůh vnímá jako smilstvo nejen samotný tělesný úkon, ale i chtíč v srdci (Mt 5,27-30). Ježíš naznačil, že pokud člověk nesoudí svůj chtíč na úrovni myšlenek, skončí v pekle celé jeho tělo! O tom mluví náš text, když říká: „svatost, bez níž nikdo nespatří Pána“. Jinými slovy: když nerostete v posvěcení (v čistotě), nedostanete se do nebe!

To je něco, co je nezbytné objasnit, a to ze dvou hledisek. Za prvé: *Neznamená to, že si nebe vysloužíme svým spravedlivým jednáním.* Bible říká daleko víc než dost jasně, že nebe je dar, který Bůh dává zdarma všem, kdo se spoléhají na Krista jako na Spasitele a Pána (Ř 6,23). Za druhé: *Neznamená to, že by kdokoli mohl být již v tomto životě dokonale svatý či posvěcený v tomto životě.* Někteří křesťané učí, že věřící mohou dosáhnout stavu dokonalé bezhříšnosti nebo naprostého posvěcení v tomto životě. Bible ale říká jasně, že dokud žijeme, musíme bojovat s hříchem, který v nás přebývá (Žd 12,4; Ga 5,16-17; Ř 8,12-13). Co tedy náš text znamená? Znamená, že *ti, kteří se z Boží milosti ve svém srdci znovu narodili, poběží po dráze čistoty či svatosti* (1K 6,9-11; Ef 5,3-11; Ko 3,5-10; 1J 3,7-10). Možná, že hřeší často, ale v hříchu nezůstávají. Nenávidí ho, vyznávají ho, odvracejí se

od něj a bojují proti němu duchovními zbraněmi, kterými je vyzbrojil Bůh (Ef 6,10-20). Instalují do svých životů bezpečnostní zařízení, která jim pomáhají vyvarovat se hříchu. Obnovují svou mysl Písmem a uchovávají Boží slovo v srdci, aby proti němu nezhřešili (Ž 119,11). Je to honba na celý život, ale bez ní nikdo nemůže spatřit Pána. Nedostane se do nebe!

Nebe je místo absolutní svatosti. Bůh je svatý, je obklopen svými svatými anděly, kteří si zaclánějí tváře a provolávají: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů...“ (Iz 6,3). Také Boží svatí jsou v nebi dokonale svatí, a už nikdy nezhřeší. Pokud už nyní neběžíte po dráze svatosti, sotva byste se mohli na tak svatém místě cítit ve své kůži – nemluvě o tom, že byste to celé pokazili! A proto každý, kdo byl díky Ježíšovu kříži vysvobozen z moci hříchu a zachráněn před soudem, touží svého Pána, který za něj zemřel, potěšit usilováním o svatost.

ZÁVĚR

Florence Chadwicková byla první žena, která přeplavala Lamanšský průliv oběma směry. 4. června 1952 se pokusila doplavat z ostrova Catalina k pobřeží Kalifornie. Náročnost této trasy spočívá nejen ve vzdálenosti, ale také v tom, že zdejší voda je ledově studená. Aby to měla ještě těžší, padla na celou oblast hustá mlha, takže pevninu neviděla. Po patnácti hodinách ve vodě, ani ne půl míle před cílem Chadwicková svůj pokus vzdala. Později řekla reportérovi: „Víte, nemám v úmyslu se vymlouvat. Ale kdybych ten břeh *viděla*, možná bych to dokázala.“ (*Our Daily Bread* č. 11, 1981.)

Naší odměnou je to, že zanedlouho přijde den, kdy spatříme Pána. Prozatím k němu máme upírat zrak vírou. I když je trať závodu obtížná, nevzdávejte to. Vydržte a usilujte o pokoj se všemi a o svatost před Bohem!

OTÁZKY K DISKUZI

1. Pokud jsou pravými věřícími pouze ti, kdo vytrvají, jak poznáme – dříve než zemřeme ve víře – jestli je naše víra pravá?

2. Uveďte některé biblické způsoby, jak se vypořádat s únavou v křesťanském závodě.

3. Jak poznáme, jestli máme o pokoj usilovat tak, že někomu promineme to, čím se proti nám provinil, nebo tak, že se tento problém pokusíme řešit v rozhovoru s ním?

4. Náš oddíl říká, že bez svatosti „nikdo nespátrí Pána“. My ovšem v tomto životě nikdy dokonale svatí nebudeme. Jak to máme uvést do souladu? Kdy je člověk dost svatý na to, aby mohl přijít do nebe?

CESTA BOLESTI A ZÁRMUTKU (GN 35,8.16-29)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Druhá polovina 35. kapitoly je svědectvím o bolesti v životě Božího muže. Je to další zkouška Jákobova charakteru. Není první a rozhodně není ani poslední. Klade před nás otázku po opravdovosti našeho života s Bohem. Proč následujete Boha? Proč věříte Bohu? Proč ho uctíváte? Proč chcete mít vztah s Bohem? Tyto otázky si musíme klást, když čteme o Jákobovi v této kapitole. Jákob je jako my. Jednou nahoře, jednou dole, jednou uctívá Boha a staví oltář a podruhé zavírá oči před modlami ve svém vlastním domě. Ale náš dnešní text nám ukazuje, že Jákobovo srdce bylo nové srdce, Bohem darované. Jákobova víra byla opravdová víra, která má zdroj u Boha. Jeho vztah s Bohem nebyl něco za něco, i když to tak na začátku skoro vypadalo:

- *Bude-li Bůh se mnou, bude-li mě střežit na cestě, na niž jsem se vydal, dá-li mi chléb k jídlu a šat k odívání a navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. (Gn 28,20–21)*

Bůh byl s Jákobem a byl s ním i tehdy, když Jákob na Boha zapomínal. Toto je velká lekce o Bohu a o jeho věrnosti a my si ji musíme dobře zapamatovat. Ale možná ještě důležitější je lekce o nás – dneska uvidíme opravdovost Jákoba, která se projevuje nikoliv tehdy, když se všechno daří a všechno klape, tak jak má, nikoliv tehdy, když jsme ve výšinách a s radostí uctíváme Boha, stavíme oltáře, přinášíme Bohu oběti chvály – opravdovost našeho vztahu s Bohem se projeví v krizi, v problémech, v těžkostech, v nesnázích. To je místo, kde vychází na povrch to, co je skryté uvnitř.

- *Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projevuje má síla. (2K 12,9)*

To je Boží moc – projevuje se ve slabosti člověka, projevuje se v těžkých chvílích života – v těch nejtěžších. Podívejme se od našeho textu:

I. SMRT DEBORY (V. 8)

- *Zde zemřela Rebečina chůva Debora a byla pochována dole u Bét-elu pod posvátným dubem, který pojmenoval Posvátný dub pláče. (Gn 35,8)*

V minulém kázání z této kapitoly už jsme se tímto veršem zabývali. Ovšem bylo to v kontextu předchozího Jákobova uctívání a následného Božího požehnání. Ačkoliv to byla smrt věrné služebnice a se vší pravděpodobností také chůvy Jákoba, tak byla tato událost trochu otupena oběma událostmi, které ji obklopovaly – uctívání a požehnání. Přesto to nebylo nic jednoduchého, jak o tom mluví jméno, které Jákob dal dubu, pod nímž pochoval Deboru – Dub pláče. Někdy to tak v životě skutečně je, že další události pomohou člověku odpoutat se od nějaké tragédie nebo těžkosti, která nás potkala. Není to tak vždycky, a ne vždycky něco takového také pomůže. Smrt je vždycky bolestnou tragédií. Vždycky znamená ztrátu. Je to tak i v případě, že se jedná o věřícího člověka, u něhož víte, že odchází k Pánu, odchází do radosti svého Pána. Přesto to znamená ztrátu, teď a tady. Znamená to také bolest.

Říkali jsme si, že toho nevíme mnoho o Deboře. Nevíme, kde se vzala v Jákobově táboře, nevíme, proč byla sama, nevíme vlastně vůbec nic o této ženě. Víme pouze to, že zemřela a byla pohřbena pod dubem. A víme také, že Jákob její smrt oplakal. V jeho táboře byla tato žena jediným spojením s otcovým a matčíným domem. Kromě Ezaua – a toho si Jákob asi moc připomínat nechtěl – to byla jediná připomínka Jákobovy rodiny. Ale nebyla to jediná tragédie, která Jákoba potkala:

II. SMRT MILOVANÉ ŽENY (V. 16-20)

Sotva se vzdálili od Bételu, navštívila smrt Jákobův tábor podruhé.

- *Potom z Bét-elu odtáhli. A když už byli nedaleko Efraty, Ráchel porodila; měla však těžký porod. Když těžce rodila, pravila jí porodní bába: "Neboj se, máš zase syna!" Ve chvíli, kdy umírala a život z ní unikal, pojmenovala ho Ben-óni (to je Syn mého zmaru), ale otec ho nazval Ben-jamín (to je Syn zdaru). Ráchel umřela a byla pohřbena u cesty do Efraty, což je Betlém. (Gn 35,16-19)*

Tento text je velmi zajímavý a my se u něj musíme zdržet. Je tady celá řada věcí, které si musíme vysvětlit.

Smrt Ráchel

Toto je první místo v Bibli, kde nacházíme smrt při porodu. Je to důsledek hříchu a prokletí, které postihlo ženu po pádu:

- *Ženě [Bůh] řekl: „Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“ (Gn 3,16)*

Důsledky hříchu můžeme vidět stále kolem sebe a toto je jeden z nich. Můžeme být Pánu Bohu vděční za to, že dal lidem takovou moudrost, že dnešní lékařská péče toto riziko takřka 100% odstranila (tedy v rozvinutých zemích – stále jsou země jako je např. Afghánistán nebo Sierra Leona, kde je úmrtnost matek při porodu přes deset procent).

Takže vidíme smrt jako důsledek prvotního hříchu. Ale v případě Ráchel si musíme všimnout ještě dvou dalších faktorů. Tyto dva faktory musíme uvést, ale chtěl bych vás upozornit na to, že musíme být velmi opatrní na to, abychom z nich vyvozovali nějaké zásadní a závažné důsledky.

Tím prvním faktorem jsou slova Ráchel z Gn 30:

- *Když Ráchel viděla, že Jákobovi nerodí, žárlila na svou sestru a naléhala na Jákoba: „Dej mi syny! Nedáš-li, umřu.“ (Gn 30,1)*

Paradoxně – když se narodil její druhý syn a ona tedy měla syny, zemřela. Ráchel vyhrožovala svému muži smrtí – a smrt ji zastihla ve chvíli, kdy sama dávala život dvanáctému synovi Jákoba. To je zajímavá souvislost a je dobré,

abychom si jí všimli. Ta následující souvislost vypadá mnohem závažněji. Tentokrát se nejedná o slova Ráchel, ale o slova Jáкова, která řekl svému tchánovi Lábanovi, kterému Ráchel ukradla domácí bůžky.

- *„U koho najdeš své bohy, ten nezůstane naživu! Před našimi bratry si prohlédni všechno, co mám, a vezmi si své.“* Jákov totiž nevěděl, že je Ráchel ukradla. (Gn 31,32)

Lában tehdy nenašel své modly, protože Ráchel ho obelstila. Jákov se nic nedověděl. Ale na začátku 35. kapitoly Jákov svolal všechny ze svého domu a přikázal jim, aby se zbavili cizích bohů. Myslím, že to byl okamžik, kdy Jákov uviděl, že to byla Ráchel, která ukradla Lábanovi jeho bůžky. A Ráchel nezůstala naživu – přesně podle Jákovových slov. Smrt Jákovy milované ženy je spojená s narozením dalšího syna.

Narození syna

I toto je událost, u níž se musíme na chvíli zastavit. Je tady poslední Jákovův syn. Nejmladší syn. Jediný syn, který se nenarodil v rovinách aramských, ale narodil se v Kenaánu. Jediný Jákovův syn, kterého nevychovala jeho vlastní matka. Jediný Jákovův syn, který má své jméno od svého otce. Ráchel ho pojmenovala Ben-óni, což může znamenat Syn mého zármutku nebo neštěstí, což by ukazovalo na to, že tento syn je příčinou její smrti nebo to může také znamenat Syn mého zmaru, Syn mé viny. Toto jméno by mohlo ukazovat na to, co jsme zmínili před chvílí – že Ráchel si byla vědoma viny kvůli krádeži domácích bůžků svého otce. Mohlo by to být klidně výrazem jejího pokání, jejího přiznání, vyznání tohoto hříchu. Ovšem takové jméno by svému nositeli neustále připomínalo smrt matky, a to byl možná důvod, proč Jákov svého nejmladšího syna přejmenoval. Pojmenoval ho Syn štěstí, nebo zdaru nebo také Syn mé pravice, tedy syn mého požehnání nebo také Syn jihu, tedy jediný syn narozený v Kenaánu. Benjamín dostal otcovo požehnání už jako novorozenec. První izraelský král (připomeňme si v. 11 – králové vzejdou z

tvých beder) byl Benjamínek. Jiný Benjamínek byl později jedním z největších služebníků Krále králů – apoštol Pavel.

Ukazuje na Krista

Podle některých komentátorů ukazuje také narození Benjamína na Pána Ježíše Krista. Je tady několik detailů – je to narození u Betléma spojené se smrtí. Připomeňme si Herodovo vraždění dětí v okolí Betléma. Dvojí pojmenování – Syn zmaru a Syn zdaru, pak ukazuje na dvojí charakter služby Pána Ježíše Krista – na jeho utrpení a smrt kvůli našim hříchům a na jeho slavné vzkříšení. Nejsm si zcela jistý, že máme tomuto textu takto rozumět – rozhodně nemáme novozákonní oporu, na jejímž základě bychom to mohli prohlásit naprosto jednoznačně, ale Ježíš říká, že Písma svědčí o něm. Proto můžeme i v těchto detailech vidět Boží řeč k minulým pokolením, můžeme tyto události vidět jako ukazatele na cestě, která jednoznačně směřuje ke Kristu. Podívejme se na poslední věc v tomto oddíle:

Pomník

Sotva Jákob udělal jeden pohřeb, už chystal další.

- *Jákob nad jejím hrobem postavil pamětní sloup, a to je památník Ráchelina hrobu až dodnes. (Gn 35,20)*

Pomník nad hrobem Ráchel pro nás dnes nemá příliš velký význam, ale musíme si připomenout, jak velký to muselo mít význam pro Izraelce, kteří s Mojžíšem vycházeli z Egypta a směřovali do zaslíbené země. V této zemi měli najít Dub pláče, Bétel, a na cestě do Efraty, tedy do Betléma, také pomník, který postavil jejich Jákob na místě, kde zemřela jeho milovaná Ráchel. Takový pomník, památník je povzbuzením na cestě víry, a to zvláště v okamžiku, kdy nejdou věci úplně lehce. Stojí za to připomínat si velké a někdy i těžké události z minulosti, protože nám pomáhají čelit budoucnosti.

Ještě jednu poznámku k Ráchel – její smrt a pohřeb ukazuje na skutečnost, kterou už jsme zmínili dříve. Lea byla právoplatnou manželkou

Jákoba a měla být jeho jedinou ženou. Ráchel byla ženou Jákobovy vášně, ale Lea byla ženou od Hospodina. Nakonec to ukázala i Jákobova smrt – podle svého přání měl být pohřben do makpelské jeskyně, kam pochoval i svou ženu Leu.

III. HŘÍCH PRVOROZENÉHO SYNA (V. 21-22)

Tato kapitola nemluví jenom o smrti, ale mluví také o hříchu. Už jsme nějaké věci viděli na začátku kapitoly – Jákobův dům plný model. V. 16-19 mluví o narození Jákobova nejmladšího syna. V. 22 mluví o hříchu syna nejstaršího.

Bible nám nijak neobjasňuje okolnosti toho, co se stalo – prostě konstatuje, co se stalo. Rúben se vyspal se svou nevlastní matkou. Jákob se to dozvěděl, ale nic k tomu neřekl. Teprve až těsně před svou smrtí odhaluje tento Rúbenův hřích. Můžeme tomu rozumět také tak, že Rúben neměl s Bilhou žádný vztah, ale šlo o hřích cizoložství, jehož se dopustil a v němž dále nepokračoval. Rúbenovo jednání mělo dvojí motiv. Jednak zde byla sexuální žádostivost. Myslím, že tímto směrem ukazují Jákobova slova:

- *Rúbene, tys můj prvorozený, síla má a prvotina mého mužství; povzneseností a mocí překypuješ. Přetekls jak vody; nebudeš však první, protože jsi vstoupil na otcovo lože. Tehdy znesvětils je. Na mé lůžko vstoupil! (Gn 49,3–4)*

Jákob mluví o tom, jak Rúben vzkypěl jako voda nebo že je jako povodeň, je nestabilní, i když překypuje vznešeností a mocí. Myslím, že to ukazuje na to, že se Rúben nechal strhnout žádostí. Ovšem vedle toho je tady také srovnání s podobnými místy v Písmu, a toto srovnání nám poskytne zároveň širší a hlubší vysvětlení toho, co se to vlastně stalo.

Příklady ze Starého zákona

Rúbenovo jednání nebylo motivováno čistě sexuálně, ale tím hlavním motivem byla touha po moci. To byl hlavní důvod, proč šel Rúben za manželkou svého otce a spal s ní. Je to něco, co se v Písmu opakuje několikrát.

1. Poslechněte si, co říká Bůh skrze proroka Náthana králi Davidovi, když David zhřešil s Batšebou a Náthan odkryl jeho hřích:

- *Dal jsem ti dům tvého pána a do tvé náruče ženy tvého pána, dal jsem ti dům Izraelův i Judův, a kdyby ti to bylo málo, přidal bych ti mnohem víc. (2S 12,8)*

2. Když se Davidův syn Abšolóm vzbouřil proti svému otci a přitáhl do Jeruzaléma, zmocnil se také Davidova harému. Jeho rádce Achítifel mu řekl:

- *Vejdi k ženinám svého otce, které ponechal, aby střežily dům. Celý Izrael uslyší, že jsi vzbudil u svého otce nelibost, a všichni, kdo jsou s tebou, začnou jednat rozhodně. (2S 16,21)*

Toto jednání mělo být jednoznačným důkazem Abšolómovy vlády. Tím, že spal s ženami svého otce, dal najevo, že se nyní on považuje za krále. Ponížil tím svého otce. Mělo to ukázat na slabost Davida, na jeho neschopnost postarat se o svůj vlastní dům. Mělo to legitimizovat Abšolómův nárok na trůn.

3. Když se stal králem Davidův syn Šalamoun, tak jeho starší bratr, Adónijáš, přišel za Šalamounovou matkou s prosbou, aby mu Šalamoun dal Šúnemanku Abíšagu, která byla Davidovou ženinou před tím, než David zemřel. Co na to řekl moudrý Šalamoun?

- *Král Šalomoun své matce odpověděl: „Proč žádáš pro Adónijáše Šúnemanku Abíšagu? Žádej pro něho království. Vždyť je to můj bratr, starší než já. Žádej je pro něho a pro kněze Ebjátara a pro Jóaba, syna Serújjina!“ (1Kr 2,22)*

Na základě této žádosti odsoudil Šalamoun svého bratra Adónijáše k smrti. Jeho bratr se provinil vlastizradou.

Vysvětlení

Tyto tři příklady nám dávají porozumět Rúbenovu hříchu ještě v jiném světle. Rúben chtěl před svými bratry prohlásit – nyní jsem já hlavou této rodiny. Nyní jsem to já, kdo vede, jsem to já, koho musíte poslouchat. Celá

tato věc byla o to horší, že se to stalo za Jákobova života. Nebyl to boj mezi bratry jako v případě Šalamouna a Adónijáše, ale byla to vzpoura proti vlastnímu otci. Bylo to stejně arogantní a možná ještě více, jako když Rúbenovi mladší bratři – Šimeón a Lévi – vyvraždili muže v Šekemu a na napomenutí svého otce odpověděli tvrdě a s pohrdáním. Když potom také čteme o tom, jak Jákob žehná svým synům v Gn 49, tak vidíme, že ani jeden z těchto tří nejstarších synů Jákoba nezískává právo prvorozeného. Nezískává ho ani syn milované ženy Josef. To právo získal až čtvrtý syn Leji – Juda. Z něj byl také povolán král David, a když se naplnil čas, tak z něj přišel Spasitel a Král králů – Ježíš Kristus. Rúbenovo jednání bylo stejně hrozné jako jednání mladšího syna v příběhu o marnotratném synovi. To byl ten syn, který si vyžádal svůj podíl ještě za života otce – jako kdyby jeho otec už byl mrtvý. Bylo to bezohledné, sobecké, pyšné a arogantní jednání plné žádostivosti. Přesně takový je lidský hřích. Hřích, jehož mzdou je smrt. Hřích, který je vražedným nástrojem smrti. A to nás vede k poslední události v této kapitole:

IV. SMRT JÁKOBOVA OTCE (v. 23-29)

Než se ale dostaneme k Izákovi, tak je zde ještě výčet Jákobových synů. Viděli jsme narození nejmladšího syna a hřích nejstaršího. Po něm následuje výčet všech synů Izraele. Výčet synů zde není podle toho, jak se narodili, ale je podle jejich matek. Znovu nám to ukazuje na Leu, která je na prvním místě. Lea, Ráchel, Bilha, Zilpa. V Genesis 46 je podobný výčet Jákobových synů a v Exodu 1 ještě jeden. I když se pořadí žen mění, tak Lea je vždy na prvním místě.

Časové zařazení

Jákob nakonec dorazil do domu svého otce, do Mamre (v. 27 – do Kirjat-Arby, což je Hebron). Tam také pochoval svého otce Izáka. Nikde nemáme žádnou zmínku o smrti Rebeky. Izák zemřel, když mu bylo 180 let. Počítejte

chvilku se mnou. Jákob se narodil Izákovi v 60 letech. Izák odešel ze svého domova, když mu bylo 75 let. To bylo Izákovi 135. V té době už byl slepý a obával se, že zemře (Gn 27,2). Jákob sloužil dvacet let u Lábana – tedy Izákovi je 155, potom strávil šest až deset let u Sukótu a Šekemu. Takže když přichází ke svému otci do Mamre, tak je Izákovi 165 let. Poslední tři verše této kapitoly tedy shrnují nejméně 15 let. Mimochodem – toto také znamená, že zhruba rok nebo dva roku potom, co se Jákob vrátil k otci do Mamre, „pochoval“ svého milovaného syna Josefa, kterého jeho bratři prodali do otroctví v Egyptě. Jákobovi řekli, že ho roztrhala divá zvěř a Jákob svého syna oplakával. Také to vypadá, že zhruba v době, kdy zemřel Izák, se Josef stal druhým nejmocnějším mužem Egypta. A to aniž by to jen tušil jeho otec Jákob, který ho měl za mrtvého. Ale to předbíháme.

Stár a sytý dnů

Podívejme se na jedinou věc, která se týká Izáka:

- *I zesnul Izák a zemřel a byl připojen k svému lidu, stár a sytý dnů. Jeho synové Ezau a Jákob ho pochovali. (Gn 35,29)*

Smrt Izáka je popsána stejnými slovy jako smrt jeho otce Abrahama:

- *I zesnul Abraham a zemřel v utěšeném stáří, stár a sytý dnů, a byl připojen k svému lidu. Jeho synové Izák a Izmael ho pochovali do makpelské jeskyně na poli Efróna, syna Chetejce Sóchara, naproti Mamre. (Gn 25,8)*

Moji milí, toto je jeden z nejkrásnějších popisů smrti – pokud můžeme toto slovo použít o smrti, které můžeme v Písmu najít. Zemřel stár a sytý dnů. Na tato slova bychom mohli mít celé kázání. Je toho skutečně tolik, co tato slova obsahují. Jsou doslova nabitá významem a můžeme za nimi vidět lidský život, který je plný Boží milosti a Boží přítomnosti.

Když někdo umírá stár a sytý dnů, tak umírá pokojně. Je to něco úplně jiného, než co můžete číst na mnoha oznámeních o něčím úmrtí – tam tak často stojí: *předčasně* zemřel – a často se ani to slovo „zemřel“ nepoužívá,

ale raději se napíše „opustil nás“, „odešel“, nebo něco podobného. Říkáme „předčasně“, jako kdybychom měli nějaký nárok na život, jako kdybychom si mohli nějak nárokovat délku života a určit si, co je včas, co je pozdě a co je předčasně. Faktem je, že nikde nenajdete, že by někdo zemřel později, než měl. Nechci to nijak zlehčovat, protože to je velmi vážná věc. Ale pravda je taková, že sama společnost, v níž žijeme, smrt zlehčuje, protože se tím snaží smrti nějak čelit nebo jí uniknout. Ale je to velmi nevhodný způsob. Jediným správným způsobem, jak můžeme čelit smrti, je jít ke Kristu.

- *Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. (J 11,25)*

To jsou slova, která Ježíš řekl Martě a pak se jí zeptal: Věříš tomu? Věříte tomu, moji milí? Jenom v Kristu můžete najít totéž, co Abraham a Izák – zemřít v plnosti dnů. A potom nezáleží na tom, zda budete staří, či nikoliv – pokud budete v Kristu, budete odcházet pokojně, protože budete vědět, že budete připojeni ke svému, ke Kristovu lidu.

V. ZÁVĚR

Dostali jsme se na samotný závěr, a tak se podívejme ještě na několik věcí, které se týkají smrti. Můžeme tak shrnout ten dnešní text.

Smrt je důsledek hříchu

Když Adam s Evou zhřešili, do světa vstoupila smrt. Boží slovo jasně prohlašuje v 1K 15,21, že smrt vešla do světa *skrze člověka*. To je mimochodem důvod, proč křesťané nemohou věřit v evoluci.

- *Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. (Ř 5,12)*

Hřích je nástrojem smrti a jeho důsledkem je smrt.

- *Duše, která hřeší, ta umře. (Ez 18,20)*
- *Mzdou hříchu je smrt. (Ř 6,23)*

Smrt je součástí Božího řádu, ale je součástí tohoto řádu až po Adamově pádu. Všichni zhřešili, všichni zemřou. Smrt je důsledkem hříchu. Proto by nám smrt – jakákoliv smrt, s níž se setkáme – měla připomínat hřích a lidskou hříšnost. Dnes je ale na smrt nahlíženo úplně jinak. Na jedné straně je smrt vytěšňována z lidského života – lidé umírají v nemocnicích, mimo okruh svých blízkých, v neosobním, cizím prostředí. Společnost schovává smrt za dveře, aby se jí vůbec nemusela zabývat. Ten důvod je jediný – je to lidské sobectví, protože smrt blízkých bolí, velmi bolí a my se chceme uchránit od této bolesti. A sem patří i smrt zvířat.

Je to zřejmé na tom druhém pohledu společnosti na smrt. Během jediného dne můžete na jediném televizním programu vidět víc smrti, než mohly předchozí generace vidět za celý život. Dokonce v dětských kreslených seriálech můžete vidět spoustu smrti. Dochází tady k devalvaci smrti. Děti si myslí, že když se někdo rozplácne o zeď, tak se zase sebere a poběží dál, jako postavičky v jejich kreslených seriálech.

Jsou to dva extrémy, které mají vytěsnit realitu smrti z lidského života.

Smrt nám připomíná naši časnost

Kromě hříchu nám smrt připomíná také naši časnost. Připomíná nám, že jsme jen stvoření. Boží slovo říká, že jsme:

- *... smrtelní, jsme jako po zemi rozlitá voda, která se nedá sebrat. (2S 14,14)*
- *Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! (Jk 4,14)*

To je náš život. A smrt je připomínkou. Tak to učil také slavný český učitel Jan Amos Komenský, který v Informatoriu školy mateřské napsal, že rodiče mají dětem připomínat časnost života – jak lidského, tak zvířecího, aby se mysl dětí upínala k Pánu Bohu.

Smrt nám má připomínat Boží soud

- *... každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud. (Žd 9,27)*

Smrt nám má připomínat, že Bůh je svrchovaný soudce, který bude soudit živé i mrtvé. Jsou to těžké věci, o nichž dnes mluvíme, jsou to velmi vážné věci. Ale jsou to věci, které se týkají našeho každodenního života. Můžeme před nimi strčit hlavu do písku a dělat, že nejsou. Ale nijak si tím nepomůžeme. Minule jsme mluvili o radosti a uctívání v Bételu. Dnes mluvíme o vážnosti a věrnosti, které jsou součástí křesťanského života. Ale tady nemůžeme skončit:

Kristus přemohl hřích i smrt

- *Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň? Zbraní smrti je hřích a hřích má svou moc ze zákona. Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! (1K 15,55-56)*

Boží slovo nám ukazuje, že se potřebujeme postavit čelem k realitě smrti. Je součástí našeho života. A bude, dokud sami neodložíme toto tělo a neodejdeme k Pánu. Do té doby nám má smrt připomínat tyto věci. A do té doby nám také smrt bude ukazovat na Krista. Tak i v této věci můžeme vidět, že Kristus zvítězil nad smrtí, protože smrt se stala Jeho služebníkem. Smrt nám svědčí o Kristu. Proto voláme: Chvála buď Bohu!

To je také poselství této kapitoly. Ve svých důsledcích nám ukazuje na Ježíše Krista, který přemohl smrt a dává nám zakoušet pokoj a milost. Jákob procházel údolím smrti a zůstal Pánu Bohu věrný. Jeho láska k Bohu byla opravdová. Nebyla vypočítavá, ale Jákob miloval Boha kvůli tomu, kdo Bůh je. Jákob věděl, že Bůh je s ním – jak to později vyjádřil král David:

- *I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. (Ž 23,4)*

PŘIPOMENUTÍ EVANGELIA (1K 15,1–11)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Ježíš Kristus vstal z mrtvých a žije! To je radostná zpráva, která osvěžuje naše srdce. Je to zpráva, kterou si stále opakujeme a kterou chceme stále slyšet. Je to ta nejlepší zpráva, protože náš Vykupitel je živ a svým vzkříšením potvrdil, že Bůh přijal jeho oběť smíření a za hříchy všech, kdo v něj věří, bylo jednou provždy zapláceno. Pán Ježíš vstal třetího dne, a to je důvod, proč se obvykle jako křesťané shromažďujeme prvního dne po sobotě, tedy v den, kdy Pán vstal z mrtvých. Připomínáme si jeho vzkříšení. A to chceme udělat i dnes, i když nejsme fyzicky shromážděni, stále jsme spojeni jedním Duchem a společně uctíváme jednoho Boha.

Chci, abychom šli do prvního listu do Korintu, kde se mluví o Pánově vzkříšení, kde je popsáno svědectví evangelia i jeho moc. Pavel napsal ten dopis církvi, která na tom nebyla moc dobře. Ale všimněte si, čím začíná a čím končí – začíná slávou a mocí evangelia a končí také evangeliem. První a druhá kapitola listu obsahuje řadu velkých textů, jako:

- *Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. (1K 1,18)*
- *My kážeme Krista ukřižovaného. (1K 23)*
- *Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši. (1K 1,30)*
- *Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. (1K 2,2)*

A totéž platí o předposlední kapitole, kde čteme např.:

- *A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra. (1K 15,14)*

- *Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! (1K 15,57)*

A po závěrečných pozdravech v poslední kapitole završuje Pavel celý svůj dopis slovy:

- *Kdo nemiluje Pána, ať je proklet! Maranatha! Milost Pána Ježíše buď s vámi. Moje láska je s vámi všemi v Kristu Ježíši. (1K 16,22-24)*

Ale mohli bychom jít i kamkoliv jinam v celém listu a našli bychom mnoho podobných výzev a povzbuzení. Chtěl bych teď zaměřit naši pozornost na začátek patnácté kapitoly, kde Pavel církvi připomíná evangelium. Podíváme se spolu na to, 1. co je to evangelium, jaká je pravda evangelia. 2. ukážeme si, jaké je svědectví a jací jsou svědci evangelia a 3. si vysvětlíme, jaké důsledky má evangelium pro život věřících, nebo jinými slovy, jaká je moc evangelia. Budu číst 1K 15,1-11.

Pojďme tedy nyní k prvnímu bodu a podívejme se na to, co nám náš text říká o evangeliu.

I. PRAVDA EVANGELIA

- *Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. (1K 15,1-2)*

Tou úplně první věcí, kterou se dozvídáme je, že evangelium není jenom pro lidi nespasené, pro nevěřící, ale evangelium je také pro věřící. Pavel ho tady připomíná bratřím. Je to jistě zajímavá souvislost, když si uvědomíme návaznost na předchozí text, kde napomíná církve ke kázni a pořádku a kárá je pro nedostatek jejich lásky a vzájemného budování. To řecké slovo „připomínám“ znamená „dávám vám najevo, oznamuji, připomínám, vysvětluji nebo objasňuji“. A toto všechno Pavel píše bratřím, věřícím – těm, kteří již vyznali Ježíše jako Pána svého života. Co jim to apoštol připomíná? Evangelium, které jim kázal, které přijali a skrze které byli také spaseni.

- *Je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka. Neboť v něm je zjevena Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: „Spravedlivý pak bude žít z víry.“ (Ř 1,16-17)*

Nikde ve světě neexistuje a nikdy neexistoval žádný pan Dokonalý, který nikdy neslyšel evangelium, ale který by žil tak svatým životem, že by ho Bůh musel spasit pro jeho dobré skutky. Boží Slovo jasně dosvědčuje, že není nikdo, kdo by se mohl ukázat před Boží tváří.

- *Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. (Ř 3,23)*

Ano, dokonce starověký mudrc prohlásil, že není:

- *... na zemi člověka spravedlivého, aby konal dobro a nehřešil. (Kaz 7,20)*

Každý člověk je hříšník a potřebuje zachránit před hněvem svatého Boha. Proto Bible říká, že evangelium je Boží moc ke spasení člověka, Boží moc ke spasení každého, kdo věří. Představte si člověka, který se topí. Myslíte si, že se může člověk, který se topí, sám zachránit? Jestliže se někdo začne skutečně topit, potom už tu musí být nějaký plavčík, nebo lidé, kteří budou rozhodnutí pomoci takovému člověku. Někdy je to velmi jednoduché – stačí mu hodit kruh, někdy je to naopak velmi komplikované. Stejně je to s námi v duchovním slova smyslu. Před Bohem, který je svatý, jsme jako lidé, kteří se topí. Je to ještě horší – Bible říká, že jsme mrtví. Už jsme se utopili a kvůli svému hříchu nemůžeme mít vztah s naším Stvořitelem, s Bohem. Proto sám Bůh přichází s řešením této situace – a to je evangelium – dobrá zpráva o záchraně v Ježíši Kristu. Proto tady Pavel říká, že evangelium je základem, na kterém stojíme. Není to poprvé, co jim Pavel v tomto listě připomíná základ, který byl položen jednou provždy, vzpomínáte?

- *Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. (1K 3,10-13)*

Je jenom jeden základ, na němž se dá skutečně stavět a tím základem je Kristus – ten Kristus, který nám byl zjeven skrze apoštoly a proroky v Božím Slově. Je jenom jedno jediné evangelium, jenom jedno, které přináší spásu, jenom jedno, které apoštolové zvěstovali. Jediné evangelium bylo kázané židům i pohanům a přináší spásu oběma. I my jsme skrze něj byli zachráněni. Pavel měl dobré důvody, proč připomínal křesťanům v Korintu evangelium. Když jim o několik měsíců později napsal další dopis (který známe jako 2. Korintským), musel jim říci velmi vážná slova:

Když někdo přijde a zvěstuje jiného Ježíše, než jsme my zvěstovali, nebo vám nabízí jiného ducha, než jste dostali, nebo jiné evangelium, než jste přijali, klidně to snášíte! (2K 11,4)

Moji milí, přesně tohle je důvod, proč potřebujeme znovu slyšet evangelium. Znovu a znovu se ujišťovat, že základy, na kterých stavíme, jsou těmi správnými základy. Že to není něco pokřiveného, že náš pohled se nezdeformoval nějakou světskou filozofií nebo rádoby křesťanskými názory. Jenom evangelium totiž přináší skutečné spasení, jak je to uvedeno ve druhém verši. Ovšem jsou zde ještě dvě věci, které doslova volají po vysvětlení:

- *... držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. (1K 15,2)*

Když se držíte evangelia, jak jsem vám ho zvěstoval, když pevně stojíte na tělesném vzkříšení Ježíše Krista. Vždyť to je samotný základ a jádro evangelia. Na jiném místě čteme:

- *Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)*

Můžeme vyznávat a věřit v Krista, ale pokud popíráme tělesné vzkříšení, nemůžeme být spaseni. Tělesné vzkříšení Krista je základ a Pavel v následujících verších předkládá řada důkazů tohoto vzkříšení. Ale než se tam dostaneme, tak se ještě na okamžik zastavme. Jestliže někdo nevěří v tělesné vzkříšení Krista, není spasen. Proto musíme zkoumat svou vlastní

víru a vyznání. Protože to, o čem mluvíme, je věcí velice osobní. Věříš tomu, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých? Věříš tomu, že Pán žije?

- *Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem. (1K 15,3-4)*

Všimněte si prosím, co Pavel říká. Odevzdal jsem vám, co jsem sám přijal. Je tady stále stejná zvěst. Je tady zpráva o Ježíši Kristus, který vstal z mrtvých a žije. Mnoho let potom, co se Pavel setkal s Kristem na cestě do Damašku, předal totéž evangelium, které zachránilo jeho samotného před Božím hněvem také Korintským. Kristus zemřel za naše hříchy. Haleluja! Jsme zachráněni. Ježíš Kristus šel na kříž, aby nás vykoupil z hříchu a smrti. On je beránek Boží, který snímá hříchy světa.

- *On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,14)*

Zemřel za naše hříchy. Každý, kdo v něj věří, bude zachráněn. Tady je shrnuté celé evangelium. Jeho jádrem je smrt a vzkříšení Ježíše Krista. V knize Skutků to můžeme vidět takřka na každém kroku (stránce). Ježíš zemřel, byl pohřben a byl vzkříšen. A slova čtvrtého verše nás vedou ke druhému bodu:

II. DŮKAZY EVANGELIA

Pavel připomíná křesťanům evangelium, jednoduchými slovy ho vysvětluje, ukazuje, že jádrem celé zvěsti evangelia je smrt a vzkříšení Pána Ježíše Krista a následně dosvědčuje pravdivost evangelia. Všimněte si toho několikanásobného svědectví. Pavel přijal evangelium od samotného Krista. Nicméně zde ještě více než tento fakt zdůrazňuje, že evangelium je jasně dosvědčováno Písmem. Dvakrát se Pavel odvolává na Boží slovo. To je naše jistota. To byla vždycky jistota Božího lidu. A vždycky to byla ďáblova strategie toto Boží Slovo zpochybnit, udělat ho neurčitým, nejasným. Ale Písmo svědčí o Kristu – jasně a srozumitelně. O jeho smrti

za naše hříchy, o jeho pohřbu, o jeho vzkříšení. Všechno se to stalo podle Písem. Celý Starý zákon svědčí o Pánu, Kristus je jeho vrcholem, jeho naplněním, završením. Židům Ježíš řekl:

- *Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. (J 5,39)*

O starozákonních nařízeních, slavnostech, obřadech čteme:

- *To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus. (Ko 2,17)*

Svou smrtí na kříži Ježíš zaplatil za naše hříchy a svým tělesným vzkříšením nás ujistil, že budeme v nebi s ním. Všechno, co o něm bylo napsáno, se splnilo do nejmenších detailů. Mohli bychom procházet evangelia – a zvláště Matouš na to poukazuje – a ukazovat si, jak se na Ježíšově životě krok za krokem naplňovalo Písmo. Samotné Boží Slovo je tím nejlepším a nejdůvěryhodnějším svědkem evangelia. Ale jsou zde také další svědkové:

- *... ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. (1K 15,5)*

Vzkříšený Kristus se zjevil mnoha lidem nezávisle na sobě. Bible říká, že prvním byl Petr. My nikde nemáme přímý záznam o tomto setkání, ale víme o něm ze dvou míst. Toto je jedno a druhé je u Lukáše ve 24 kapitole – dva učedníci jdou do Emauz a po cestě se k nim připojí vzkříšený Pán. Nepoznali ho, ale on je vyučoval z Písem všechno o Mesiáši – o tom, že musí trpět, být ukřižován a vstát.

- *Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. (Lk 24,27)*

Potom ho poznali, ale on jim zmizel z očí a oni pospíchali zpátky do Jeruzaléma. A všimněte si, co jim apoštolové řekli:

- *Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi. (Lk 24,34)*

Myslím, že to nebylo dlouhé setkání a muselo dojít ještě k dalším setkáním s Petrem, a nakonec k tomu, kdy byl Petr duchovně obnoven po

svém trojím zapření Pána před ukřižováním – jak to čteme u Jana ve 21. kapitole. Tam už bylo i jasné povolání ke službě: Pas mé beránky. Petr se mnohokrát setkal se vzkříšeným Pánem a byl povolán i vyslán svým Pánem ke službě. Ovšem to první setkání proběhlo někdy v neděli brzo ráno, hned poté, co ženy oznámily apoštolům, že hrob je prázdný. Ještě týž den se Pán ukázal dvanácti apoštolům. Z Lukášova textu, který jsme četli před chvílí, vyplývá, že v horní místnosti v Jeruzalémě nebylo shromážděno pouze oněch dvanáct Ježíšových učedníků, ale byli tam s nimi také další (Lk 24,33) – jsem přesvědčen, že včetně Matěje, který potom nastoupil na místo Jidáše a doplnil počet Dvanácti. Proto mohl Pavel napsat, že se zjevil Dvanácti.

- *Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. (J 20,19-20)*

Jeden z nich však s nimi nebyl, Tomáš. Ale i jemu se Pán ukázal společně s ostatními hned další neděli (J 20,24-29). Ukázal se Petrovi a potom Dvanácti. A Pavel pokračuje:

- *Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. (1K 15,6)*

Zjevil se pěti stům lidem najednou. Ukázal se jim v těle. Kdy se to stalo, o tom můžeme jenom spekulovat. Bible nám o tom nic bližšího neříká. Jediné, co víme, že tady bylo pět set věřících – věřících v Krista a všichni se setkali se vzkříšeným Pánem. A setkali se s ním nejen duchovně, ale fyzicky, tělesně. Mohli udělat přesně totéž, co udělal již předtím Tomáš – sáhnout do jeho ran a vložit ruku do jeho boku. Pavel tady uvádí těchto pět set jako jasný důkaz. Jako kdyby Korintským říkal – jděte se jich zeptat, vždyť většina z nich je ještě naživu. Ale někteří už zemřeli. Přesto tady byli živí svědkové, kteří se setkali s Ježíšem. Setkali se s ním podobným způsobem, jak to popsal apoštol Jan:

- *Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. (1J 1,1)*

To je jasné svědectví jednoho z Dvanácti. Přesto ani tady Pavel ještě nekončí, a jde ještě dál.

- *Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. (1K 15,7)*

V Novém zákoně nacházíme tři Jakuby – dva z nich jsou mezi dvanácti apoštoly – Jakub Zebedeův, první z apoštolů, který zemřel pro svou víru, a Jakub Alfeův. Dalším Jakobem, který není mezi dvanácti a o kterém tedy bude řeč v našem verši, je Jakub, syn Marie a nevlastní bratr Ježíše Krista. Jakub, který dlouhou dobu nevěřil v Krista, ale poté, co se s ním setkal, nacházíme mezi apoštoly a později je jmenován jako sloup církve. Tento Jakub měl poslední slovo na setkání v Jeruzalémě, jak o tom čteme ve Sk 15. Tento Jakub, autor listu Jakubova, byl nazýván „velbloudí kolena“ protože prý měl na kolenou mozoly od vytrvalých modliteb. Tento Jakub byl dlouho skeptikem, ale poté, co se setkal s Kristem, se nazývá otrokem Ježíše Krista (Jk 1,1).

A potom je zde ještě jedna pozoruhodná poznámka – ukázal se všem apoštolům. Ježíš se po svém vzkříšení ukázal všem apoštolům. Jednou z charakteristik skutečného apoštola je, že se setkal se vzkříšeným Pánem (1K 9,1). Kromě Dvanácti zde byli další, kteří se setkali se vzkříšeným Pánem a on je daroval své církvi jako apoštoly. Ale Pavel ve svém dokazování pravdivosti evangelia nezůstává jenom u všech apoštolů, ale ještě pokračuje:

- *... a naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Já jsem přece nejmenší z apoštolů; ani nejsem hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval Boží církev. (1K 15,8-9)*

Boží slovo dosvědčuje pravdivost evangelia, svědectví mnoha lidí dosvědčují pravdivost Kristova vzkříšení, tedy evangelia, Pavel je svědkem Kristova vzkříšení, protože se Pán ukázal i jemu a svěřil mu evangelium.

Ovšem je tady ještě další svědectví, které nás vede k poslednímu bodu. Je tady:

III. MOC EVANGELIA

Nejprve je tady zdůraznění, které se týká znovu apoštolství – předtím se zjevil všem apoštolům a naposledy, jako poslednímu, se zjevil Pavlovi. Jako nedochůdčeti. Je tu použité slovo, kterým bychom mohli popsat dítě, které se narodilo předčasně. Pavel nebyl mezi učedníky od počátku, jako ostatní. Pavel se stal křesťanem mnohem později – a to dokonce jako pronásledovatel Kristovy církve. Proto říká, že ani není hoden jména apoštol. Evangelium Kristovo proměnilo pronásledovatele v apoštola – v nejhrolivějšího obhájce Kristova. A dodnes můžeme vidět stejnou práci evangelia na dalších lidech. A je to jeden z těch vážných argumentů, které mluví ve prospěch křesťanství – proměna člověka, proměna charakteru, proměna postojů, smýšlení, životního stylu. A to vše vychází z víry ve vzkříšeného Krista. I dnes se pronásledovatelé stávají křesťany. Stále znovu můžeme slyšet takové příběhy, dnes často z muslimského prostředí. Lidé, kteří se snažili vyvrátit Písmo, byli často nakonec Písmem přivedeni ke Kristu a stali se svědky Ježíše Krista. I já sám jsem se stal křesťanem, když jsem chtěl dokázat, že křesťanství je hloupost a nesmysl – a Bůh mi ze své milosti ukázal, že hlupák jsem já, když jsem tvrdil, že Bůh není (viz Ž 14,1). Chvála Pánu za to, že takto jedná s lidmi. Pavel napsal:

- *Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. (1K 15,10)*

Pavel se těmito slovy jemně vrací zpátky do dvanácté kapitoly. Neměl bych být apoštolem, říká, ale jsem jím. A jsem jím jenom z Boží milosti. Jenom proto, že Bůh ze mě udělal to, co chtěl.

- *To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. (1K 12,11)*

To je Boží milost – jak sám Bůh chce. To slovo je také pro nás. Boží milostí jsem to, co jsem. Máme vzdávat Pánu chválu za to, co jsme, za to, co z nás učinil, za to, jak v nás pracuje svou mocí, protože to je cele jeho dílo. To on v nás takto působí.

- *Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí. (Fp 2,13)*

To je Boží milost. Přesto v listu Filipským i zde v prvním listu Korintským Pavel dodává, že také naše aktivita má své místo:

- *Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování. (Fp 2,14)*

Vy jednejte. Tato milost nebyla nadarmo. Mnohem víc jsem se napracoval. Vede nás to k posledním dvěma věcem. Ta první je věcí teologickou a je věcí naprosto zásadního významu, protože se znovu týká podstaty evangelia. Předtím šlo o tělesné vzkříšení Krista, nyní jde o Boží milost. Jsme spaseni z milosti skrze víru (Ef 2,8-9). Přesto je stále dost takových, kteří vyznávají, že nestačí pouhá milost přijímaná vírou, ale že musíme přiložit ruku k dílu, aby nám Bůh mohl připočítat k dobru nějaké ty dobré skutky. Ale všimněme si v našem textu, komu připočítává Pavel dobré skutky – Boží milosti. Ne já – ale Boží milost! Ale čí to byly ruce? Čí ústa, mysl, intelekt, obdarování atd. Bůh použil?

- *Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,10)*

Bůh nás stvořil ke své slávě a používá nás jako své nástroje v tomto světě. A to nás vede k poslední věci v tomto verši. Boží milost v našich životech je aktivní. Vede k aktivnímu životu víry.

- *Ať už tedy já, nebo oni – tak zvěstujeme a tak jste uvěřili. (1K 15,11)*

A tady se vracíme zpátky, na samotný začátek – k jednomu evangeliu, které je zvěstováno. Celý ten text nás vede k tomu, abychom spoléhali na evangelium, protože to je základ, na kterém stojíme. Vede nás k tomu, abychom si připomínali evangelium, abychom se ujišťovali o tom, že

stavíme na pravém evangeliu o tělesném vzkříšení Pána Ježíše Krista a o spasení z Boží milosti. Evangelium je svou podstatou zjevením, ale je také historickou událostí, a jeho moc je osobní zkušeností každého, kdo uvěřil v Pána Ježíše Krista.

Nemusíme se bát, že naše víra bude nějak zpochybněna – jestli stojí na Kristu, stojí na pevném základu. Je dosvědčovaná samotným Bohem v jeho Slově i lidmi, kteří se s Kristem setkali – ať již jsou to svědkové minulosti, jejichž ruce se Pána dotýkaly, nebo svědkové současnosti, jejichž životy jsou tímto vzkříšeným Pánem proměňovány. Ježíš žije! To je naše víra, to je naše vyznání. To není jenom nějaké intelektuální přitakání k historii, ale je to moc ke svatému životu k Boží slávě. Proto zvěstujeme Krista, jeho slavné evangelium, které je mocí ke spasení pro každého, kdo věří. Amen.

Vydává Jaroslav Kernal

Soli Deo Gloria

Praha © 2021